

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **Mgr. et Mgr. M. L.**
bytem X

proti

žalované: **Státní tajemnice v Ministerstvu financí**
sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2025, č. j. MF-3911/2025/9004-21,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně vykonávala službu na služebním místě v Oddělení podpůrných personálních agend v Odboru personální podpory na Generálním finančním ředitelství, ve 14. platové třídě, s výkonem služby v oborech služby Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

hazardní hry, Legislativa a právní činnost a Organizační věci státní služby a správa služebních vztahů státních zaměstnanců, se služebním označením vrchní rada a služebním působištěm v Praze.

2. Usnesením vlády č. 862 ze dne 27. 11. 2024 byla podle § 17 zákona o státní službě s účinností od 1. 1. 2025 schválena systemizace služebních a pracovních míst na rok 2025 (dále jen „*systemizace účinná k 1. 1. 2025*“). V návaznosti na toto usnesení vlády vydala Mgr. S. H., generální ředitelka Generálního finančního ředitelství (dále jen „*služební orgán*“ nebo „*generální ředitelka*“) dodatek č. 25 ke služebnímu předpisu generálního ředitele ze dne 5. 12. 2017, č. 1/2018, kterým se stanoví organizační struktura a požadavky na služebních a pracovních místech v orgánech Finanční správy České republiky (dále jen „*služební předpis č. 1/2018*“), v němž vymezila důsledky systemizace na kalendářní rok 2025; včetně zrušení služebního místa č. 702006, na kterém byla žalobkyně zařazena, ke dni 31. 12. 2024.
3. Služební orgán následně vydal rozhodnutí ze dne 17. 12. 2024, č. j. 81407/24/7400-12190-203397 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým žalobkyni podle § 62 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění do 31. 12. 2024 (dále jen „*zákon o státní službě*“) zařadil mimo výkon služby z organizačních důvodů, neboť pro žalobkyni nenašel jiné vhodné služební místo, a současně jí byl stanoven plat podle § 62 odst. 2 zákona o státní službě.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně odvolala. O jejím odvolání rozhodla Státní tajemnice v Ministerstvu financí (dále jen „*žalovaná*“) rozhodnutím ze dne 2. 4. 2025, č. j. MF-3911/2025/9004-21 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), tak, že podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění do 30. 6. 2025 (dále jen „*správní řád*“) odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Dne 31. 3. 2025 žalobkyni podle § 74 odst. 1 písm. g) zákona o státní službě, ve znění účinném do 31. 5. 2025, skončil služební poměr v důsledku marného uplynutí doby, po kterou byla žalobkyně zařazena mimo výkon služby z organizačních důvodů.

II. Žaloba, vyjádření žalované a replika žalobkyně

5. Žalobkyně v žalobě předně setrvala na svém stanovisku z odvolání, který v žalobě zopakovala a doplnila. Následně se vyjádřila k obsahu napadeného rozhodnutí.

II./1 Žalobní argumentace převzatá z odvolání

II./1/1 Argumentace proti prvostupňovému rozhodnutí

6. Žalobkyně vyslovila názor, že zrušení jejího služebního místa nebylo pouhou běžnou a neutrální systemizačně-organizační změnou, neboť systemizace zákonný důvod neměla. Zrušení jejího služebního místa bylo ve skutečnosti vyvoláno procesní aktivitou žalobkyně ve věci porušování právních a dalších předpisů v Odboru personální podpory Sekce personální v podobě podnětů a stížností. V návaznosti na žalobkyninu procesní aktivitu došlo k systemizaci k 1. 7. 2024 k účelovému stanovení požadavku podle § 25 odst. 4 písm. a) zákona o státní službě v podobě odborného zaměření vzdělání v oboru Právo, právní a veřejnosprávní činnost, přičemž v příčinné souvislosti s žalobkyninou procesní aktivitou došlo ke zrušení jejího služebního místa k 31. 12. 2024.
7. Žalobkyně tvrdila a dokládala, že na svém služebním místě nebyla služebně vytížena, neboť ji záměrně nebyla přidělována agenda v důsledku odmítání porušování právních předpisů, ke kterému ji instruoval a nutil bývalý ředitel tohoto odboru Mgr. K., a v důsledku upozorňování na takové porušování. Agenda jí byla také odnímána. V donucování

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

k porušování právních a dalších předpisů, vyvíjení tlaku na žalobkyni s cílem dosáhnout takového porušování a v penalizaci žalobkyně při odporu k takovému postupu v podobě odnímání agendy a nepřidělování služebních úkolů spatřuje žalobkyně formu šikany či bossingu a nerovné zacházení. Pokud takové zacházení se státním zaměstnancem vyvrcholilo zrušením jeho služebního místa v rámci systemizace, šlo v takovém případě o systemizaci účelovou, odporující zákazu zneužití práva. Podle žalobkyně jde o akt libovůle, pro který je závazný podklad rozhodnutí v podobě systemizace považovat za nezákonný, přičemž systemizaci nelze dosahovat protiprávních cílů.

8. Žalobkyně si stěžovala, že byla vedena k porušování právních a dalších předpisů, přičemž na schůzce s generální ředitelkou dne 12. 1. 2024 na schůzce incidenty probrali. Schůzka nicméně nevedla k nápravě, proto žalobkyně služební orgán 4. 3. 2024 znovu konfrontovala a dala problém na vědomí Kanceláři státního tajemníka v ministerstvu financí. Generální ředitelka však její podání jako šikanózní akt odvety hromadně rozeslala, tj. také Mgr. K. Žalobkyně dále podala průběh vyřízení jejího oznámení podle zákona č. 171/2023 Sb., o ochraně oznamovatelů (dále jen „zákon o ochraně oznamovatelů“) z 8. 3. 2024, stížnosti na Mgr. K. ze dne 11. 3. 2024, stížnosti podle zákona o státní službě ze dne 2. 4. 2024, oznámení o možném protiprávním jednání vnějším oznamovacím systémem ministerstva spravedlnosti ze dne 7. 4. 2024 a žádosti o přešetření vyřízení stížnosti žalovanou ze dne 29. 4. 2024. Tvrdila, že její stížnosti byly jako nedůvodné vyhodnoceny účelově s cílem zakrýt nezákonnosti a poskytnout prostor pro zrušení žalobkynina služebního místa. Ministerstvo spravedlnosti označilo možnou důvodnost žalobkyniných podání, žalobkyni tudíž náležela ochrana před odvetným opatřením ve smyslu zákona o ochraně oznamovatelů.
9. Na podporu uvedených tvrzení žalobkyně stran její procesní aktivity a sporu o dodržování právních a jiných předpisů v Odboru personální podpory přednesla obsáhlý popis jednotlivých incidentů a polemiku s vyrozuměním služebního orgánu ze dne 10. 4. 2024, č. j. 23104/24/7500-00076-205191, vyrozuměním žalované ze dne 15. 5. 2024, č. j. MF-13909/2024/9004-4, a vyrozuměním žalované ze dne 20. 6. 2024, č. j. MF-14384/2024/9004-12, ve kterých se služební orgán a žalovaná k jednotlivým incidentům vyjadřovali. Tvrzené porušování právních předpisů rozdělila účastnice řízení do následujících témat: *problém přidělování agendy, organizační aspekt přidělování agendy, pracovnělékařská prohlídka J. N., stížnost M. V., stížnost J. N., služební předpisy ve finanční správě, překážka ve službě/práci spočívající v účasti (státního) zaměstnance v okrskové volební komisi u příležitosti voleb prezidenta republiky, stanovisko k nahlédnutí do stanoviska k neuzavření dohody o výběru nejvhodnějšího uchazeče bezprostředně nadřazeným představeným, působnost odborových organizací podle zákoníku práce, neudělení náhradního termínu ve výběrovém řízení na služební místo ředitele Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, stanovování oborů služby v rozporu se zákonem, propustky k lékaři, očerňování ze strany Mgr. K. a kauza jubilejních odměn.*

II./1/2 Argumentace k systemizaci účinné k 1. 7. 2024

10. Žalobkyně v žalobě dále zopakovala své odvolací argumenty k systemizaci a organizační struktuře účinné ke dni 1. 7. 2024 (v této části žaloby formálně vzato uváděla, že napadá také systemizaci účinnou k 1. 1. 2025, nicméně v tomto směru neuvedla podrobnější argumentaci). Má za to, že požadavek odborného zaměření vzdělání v oboru „Právo, právní a veřejnosprávní činnost“ stanovený na jejím služebním místě je účelový, byl zaměřen přímo kvůli ní, jako důsledek jí podaných podnětů a stížností z února až dubna 2024. Uvedla, že tento požadavek v Odboru personální podpory na žádném služebním místě do této systemizace stanoven nebyl, k čemuž popsala proběhlé systemizace od 1. 1. 2020 do 1. 7.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

2024. Systemizací s účinností od 1. 7. 2024 byl v Oddělení právní podpory na 3 služebních místech stanoven obor služby č. 22, přičemž u služebních míst, kde je stanoven tento obor služby, byl nově stanoven i požadavek odborného zaměření vzdělání. V Oddělení organizace a personální správy byl stanoven na 2 služebních místech obor služby č. 22, přičemž i na těchto služebních místech byl stanoven požadavek odborného zaměření vzdělání. Tento požadavek byl stanoven nově i na žalobkynině služebním místě. Žalobkyně namítala, že v Oddělení organizace a personální správy není na všech služebních místech stanoven obor služby č. 22, např. na služebním místě JUDr. R., která vykonává právní agendu (není zde stanoven ani požadavek odborného zaměření vzdělání). K tomu dále namítala, že v Oddělení organizace a personální správy působí jako referent paní M. S., která vykonává právní agendu, aniž by disponovala vysokoškolským vzděláním. K požadavku odborného zaměření vzdělání argumentovala, že tento požadavek je stanoven pouze v Sekci personální, aniž by byl stanoven na jiném služebním místě v Generálním finančním ředitelství, ač na mnohých služebních místech je stanoven obor služby Legislativa a právní činnost. Napadala také způsob, jakým je požadavek na odborného zaměření vzdělání koncipován – podle žalobkyně příliš široce. Stanovení odborného požadavku vzdělání nadto nebylo nezbytné, služební místo mohlo být fakticky obsazeno osobou, která tímto vzděláním disponuje. Mgr. K. žalobkyni v minulosti nabízel služební místo v Oddělení právní podpory, právně-metodickou agendu tedy může vykonávat i osoba bez formálního právnického vzdělání. Dodala, že složila úřednickou zkoušku z oboru služby č. 22. Z výše uvedeného žalobkyně dovodila, že požadavek na odborné zaměření vzdělání byl zjevně účelový, zaměřený proti její osobě. Cítil na to, aby nemohla obsadit jiné služební místo č. 700165 a byla tak nucena setrvat na svém, později zrušeném služebním místě.

11. Dále uvedla své argumenty proti zřízení Odboru personálního. Namítala, že Oddělení výběrových řízení a Oddělení podpůrných personálních agend mají podlimitní počet systemizovaných míst, což svědčí o nehospodárném drobení organizační struktury. O tom svědčí skutečnost, že Oddělení výběrových řízení bylo vyděleno z Oddělení podpůrných personálních agend, což žalobkyně označila za nesmyslnou a účelovou změnu kvůli zmnožování organizačních útvarů a přesunů agend z jednoho útvaru do druhého. Změna cílila také ke zrušení služebního místa žalobkyně, neboť tato změna vedla k možnosti tvrdit formální úbytek žalobkyniny agendy, tj. důvodu pro zrušení jejího služebního místa. Vyjádřila svůj názor, že Odbor personální podpory nemá být zařazen do Sekce personální, spatřovala v tom střet zájmů (odbor totiž metodicky vstupuje do řízení na prvním stupni, o kterém následně z pozice odvolacího orgánu sám rozhoduje).

II./2 Žalobní argumentace k napadenému rozhodnutí

II./2/1 Námitky k systemizaci účinné k 1. 1. 2025

12. Přesun Oddělení podpůrných agend do Odboru personálního nevedl k nadbytečnosti služebního místa žalobkyně a změna nebyla touto nadbytečností ani vyvolána. Oddělení podpůrných agend částečně zajišťovalo výkon personálních činností, částečně fungovalo jako oddělení právně-metodické; právě metodická agenda měla být zajišťována služebním místem žalobkyně. Nepřidělením a odejmutím agendy byla právně metodická činnost zredukována a oddělení se stalo primárně oddělením výkonu, právě v důsledku toho se žalobkynino služební místo stalo nadbytečným; k tomu však došlo již na počátku roku 2022 poté, co vyšlo najevo, že žalobkyně není ochotna porušovat právní předpisy. Již tehdy v Sekci personální existoval Odbor personálních agend, do kterého mohlo být Oddělení personálních agend přesunuto.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

13. K potřebě centralizace činností s tím, že oddělení připravuje podklady pro zpracování platů a mezd, kontovala argumentací, že agenda docházky a FKSP je v Oddělení podpůrných personálních agend vykonávána již od počátku existence tohoto oddělení. Útlum agendy pracovnělékařských prohlídek poté podle žalobkyně nehraje žádný vliv, neboť v Oddělení podpůrných personálních agend byl zajišťován jen jejich výkon, vysílání zaměstnanců na tyto prohlídky, nikoliv metodické řízení těchto činností. Samotné provádění pracovnělékařských prohlídek poté neodpovídá 14. platové třídě, proto tuto činnost žalobkyně nevykonávala. V útlumu jsou periodické pracovnělékařské prohlídky, nikoliv prohlídky mimořádné, které vyžadují metodické řízení. Ke snížení agendy služebních hodnocení žalovaná nespecifikovala, co má administrativním snížením na mysli. Žalobkyně podle zařazení služebního místa měla vykonávat právně-metodickou agendu služebních hodnocení, ta však byla k 1. 1. 2025 přesunuta do Oddělení organizace a personální správy. Ačkoliv podle charakteristiky žalobkynina služebního místa měla provádět výkon činností souvisejících s realizací služebního hodnocení státních zaměstnanců a hodnocení zaměstnanců v pracovním poměru a koordinaci a metodické usměrňování této problematiky, ve skutečnosti tuto činnost vykonávala jiná zaměstnankyně v oddělení, žalobkyni totiž přes žádost nebyl zřízen přístup do aplikace hodnocení, výkon této činnosti se tedy omezil na podporu zaměstnankyně, která přístup měla. K úbytku agendy výběrových řízení došlo, tento úbytek však označila za nepodstatný – i v době jeho zajišťování totiž žalobkyně měla prostoje, úbytek byl jen formální. Soustředění metodické činnosti na jednom systemizovaném služebním místě se tedy jako nezbytné nejevilo již před 1. 7. 2024, přičemž Oddělení podpůrných personálních agend mohlo být do Odboru personálního přesunuto již k tomuto datu.
14. Dále brojila proti tvrzení o potřebě posílení Oddělení personálního pro novelizaci zákoníku práce stran dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. Tato změna nemohla být tak významná, když je vyloučeno uzavírání dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr na výkon činností, které mohou vykonávat jen státní zaměstnanci, příp. zaměstnanci na služebních místech. Namísto služebního místa žalobkyně bylo zřízeno služební místo č. 702240, jehož účelem je zajišťování agendy dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, avšak tato činnost smí být toliko okrajová. Zrušení služebního místa žalobkyně a zřízení nového služebního místa tedy bylo odůvodněno skutečnostmi svědčícími o porušení právních předpisů.
15. K odkazu na manažerskou diskreci označila za nepochopitelné, proč žalovaná ignoruje zařazení Odboru personální podpory do Sekce personální, když si musí být vědoma s tím spojených negativních důsledků. Odstranění organizačního uspořádání vedoucí k (objektivně existujícímu) střetu zájmů a porušování právních a dalších předpisů podle žalobkyně není jen záležitostí manažerské diskrece a volné úvahy. Generální ředitelka je totiž povinna odstraňovat jevy odporující veřejnému zájmu a právnímu státu.
16. Ke zrušení služebních míst č. 701209 a č. 700208 uvedla, že tento aspekt není podstatný. Z materiálu k roční systemizaci vyplývá, že služební místo č. 701209 bylo zrušeno jako neobsazené a místo č. 700208 bylo sice obsazené, zaměstnanec byl však zařazen na služební místo č. 702242 zřízeného namísto původního.

II./2/2 Námitky k systemizaci účinné k 1. 7. 2024

17. Žalobkyně odmítala formalistický přístup žalované, která rozhodnutí váže výhradně na systemizaci k 1. 1. 2025 a ostatní předcházející skutkové okolnosti odmítá jako nesouvisející

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

s předmětem řízení. Agenda výběrových řízení spočívá v realizaci výběrových řízení pro Generální finanční ředitelství a pro Specializovaný finanční úřad v případě představených, nikoliv však pro podřízené služební úřady, které si výběrová řízení zajišťují samy či s podporou Oddělení personálních v regionech. Poukaz na uvedený počet neobsazených míst tudíž označila za zavádějící. S ohledem na trend výběrová řízení zjednodušovat je jako překonané jeví řízení v jednoagendovém oddělení, což svědčí o neúčelném drobení organizační struktury a možné účelovosti.

18. Stran systemizovaného požadavku na odborné zaměření vzdělání zopakovala, že na služebním místě č. 701826 s místem výkonu služby v Plzni tento požadavek stanoven nebyl. Když vyšlo najevo, že žalobkyně není řádně služebně vytížena, měla být přesunuta na jiné oddělení Odboru personální podpory – oddělení disponovalo dvěma volnými místy, jedno z nich bylo v Praze. V důsledku stanovení odboru služby č. 22 a požadavku na odborné zaměření vzdělání však toto služební místo obsadit nemohla. Volné služební místo č. 700165 a jiná oddělení odboru tak byla žalobkyni zablokována a její služební místo bylo zrušeno jako obsazené. Poukaz na systemizaci k 1. 7. 2024 tak je opodstatněný. Zablokování služebních míst sice přímo nesouvisí se seznamem volných služebních míst ze dne 16. 12. 2024, pokud by však služební místo č. 700165 nebylo obsazeno, služební orgán by byl povinen na něj žalobkyni převést.
19. K argumentaci, že na služebním místě žalobkyně ke změně oborů služby nedošlo a že požadavek na odborné zaměření vzdělání byl stanoven na všech služebních místech v Odboru personální podpory s oborem služby č. 22 žalobkyně namítla, že na služebním místě nebyla vedena správní řízení ani vykonávána zástupčí činnost. Dodatečně stanovený požadavek není důvodem pro hledání jiného vhodného služebního místa – odůvodnění tvrdí opak, podle žalobkyně tato skutečnost svědčí o snaze žalobkyni z tohoto místa dostat pryč. Skutkovému stavu poté odporuje odůvodnění požadavku na odborné zaměření vzdělání na místě vedoucího Oddělení podpůrných personálních agend č. 702005. V případě služebního místa č. 700165 je požadavek na odborné zaměření vzdělání také odůvodněn vedením správních řízení, zastupováním v soudních řízeních aj. Není potom zřejmé, proč obor služby nebyl stanoven na jiných místech útvaru, např. na služebním místě č. 701826. Pokud jde o argument zajištění zastupitelnosti, poté by měl být obor služby č. 22 stanoven také na služebním místě č. 701826, neboť státního zaměstnance s místem výkonu služby v Plzni nemá kdo zastupovat; není možné, aby státní zaměstnanec z Oddělení právní podpory byl zastoupen kolegou z Oddělení organizace a personální správy.
20. Argumentaci nárůstem agendy podle žalobkyně argumentovat nelze, neboť jde jen o kvantitativní změnu agendy. Argumentace, že řízení o kasační stížnosti je advokátským procesem poté neobstojí, neboť požadavek na odborné vzdělání byl stanoven plošně, tj. i u služebních míst, které se zatupování před soudy netýkají; požadavek nebyl naopak stanoven na služebním místě č. 701826, na kterém tato agenda naopak zajišťována je. K tomu zopakovala, že požadavek na odborné zaměření byl stanoven široce a že nebyl stanoven v rámci jiných útvarů, kterých se může týkat řízení o kasační stížnosti. Sám služební orgán připustil, že služební místa v Oddělení organizace a personální správy a Oddělení právní podpory nebudou obsazována výhradně osobami vzdělanými jen v oboru Právo, ale také vzděláním příbuzným – v takovém případě však argumentace nezbytností právního vzdělání z jiných právních předpisů padá. Z odůvodnění požadavku na odborné zaměření vzdělání u služebního místa č. 702005 (Mgr. et Ing. H.) plyne, že pokud státní zaměstnanec na uvedeném služebním místě požadavek na takové vzdělání nesplňuje, je třeba mu hledat jiné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vhodné místo. Jelikož byla ale systemizace zaměřena proti žalobkyni a ne Mgr. et Ing. H., byla zvolena širší forma požadavku zahrnující veřejnosprávní činnost. Odkaz na nařízení vlády č. 211/2010 Sb. neobstojí, neboť nařízení se vztahuje jen k základnímu, střednímu a vyššímu odbornému – nikoliv vysokoškolskému – vzdělání. Pokud je určité služební místo třeba obsadit právníkem, je tomu uzpůsoben i požadavek na vzdělání, který však nezahrnuje veřejnosprávní činnost.

II./2/3 Námitky stran zákona o ochraně oznamovatelů

21. K oznámení o protiprávním jednání podle zákona o ochraně oznamovatelů žalobkyně argumentovala, že žalovaná se zabývala příčinnou souvislostí mezi podanými oznámeními a zařazením žalobkyně mimo výkon služby z organizačních důvodů. Poté by se ale musela zabývat také příčinnou souvislostí se zrušením služebního místa. Argumentovala, že o odvetné opatření šlo a žalovaná neunesla důkazní břemeno. Není rozhodné, že učiněné oznámení nebylo důvodné. Časová prodleva mezi oznámením a rozhodnutím služebního orgánu bylo zanedbatelné – služební orgán totiž služební místo žalobkyně sice nezrušil v systemizaci k 1. 7. 2024, učinil tak však hned v následující systemizaci. Namítala, že není pravdou, že podání oznámení nebylo služebnímu orgánu známo, neboť o oznámení podaném vnitřním oznamovacím systémem služební orgán mohl bezpečně usoudit např. z doplnění stížnosti ze dne 7. 4. 2024. Žalovaná pominula, že žalobkyně služební orgán dne 5. 3. 2024 informovala o zamýšlených procesních prostředcích. V reakci na žalobkyniny podněty, stížnosti a oznámení služební orgán stanovil požadavek na odborné zaměření vzdělání – již v důsledku toho měla žalobkyně své služební místo opustit. Později žalobkynino služební místo zrušila. K tomu dodala, že služební úkoly žalobkyni schvalovali vedoucí oddělení, kteří právním či právně orientovaným vzděláním disponují a neposkytli žalobkyni negativní zpětnou vazbu. Ačkoliv se v minulosti žalobkyně dopustila pochybení, ta se nepromítla do jejího služebního hodnocení a požadavek na odborné zaměření vzdělání jí v jejich důsledku stanoven nebyl. Požadavek na odborné zaměření vzdělání tedy nevznikl v návaznosti na žalobkynina pochybení, ale jako účelový požadavek. Konečně v této souvislosti namítla, že žalovaná si neopatřila spisový materiál, ze kterého by požadovaná příčinná souvislost vyplývala.

II./2/4 Námitky k vyřízení zbylých námitek v napadeném rozhodnutí

22. Žalovaná rozhodné odvolací námitky o skutkových okolnostech souvisejících se zrušením žalobkynina služebního místa prohlásila za nesouvisející s předmětem řízení a nevyřídila je. Služební orgán k odvolání nijak nevyvracel argumentaci stran prostojů, přesto žalovaná došla k závěru, že úkoly byly žalobkyni přidělovány pravidelně a v dostatečném množství. Žalovaná nijak nereflektovala nové podklady svědčící o opaku a to, že žalobkyně v odvolání vyvracela její argumentaci ze stanoviska k námitkám. Poukaz na účelovost odměny za prosinec 2024 žalovaná označila za spekulativní, ač toto pozdní udělení odměny prokazuje, že k němu došlo až po uzávěrce platů a v návaznosti na žalobkynino odvolání, v návaznosti na argumentaci o nedostatečném služebním vytížení. V důsledku toho označila napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a postup za účelový – pokud by žalovaná uznala nedostatečné vytížení žalobkyně, musela by popřít své předchozí stanovisko. Pokud se žalovaná nevyjádřila ke stížnostním námitkám, které byly v odvolání doplněné o další argumentaci, také tím způsobila nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí. Dále žalobkyně brojila proti argumentaci o konzultacích mezi žalovanou a Sekcí pro státní službu a proti vyrozumění Nejvyššího státního tajemníka, kterým žalovaná argumentovala, ač nebylo zařazeno do spisu. Dále uvedla argumenty k vydávání služebních předpisů.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

II./2/5 Námitky ke skončení služebního poměru žalobkyně

23. Zopakovala svůj názor, že prvostupňové rozhodnutí je výrazem odvetu a projevem snahy se žalobkyně zbavit. Uvedla, že po novele zákona o státní službě účinné k 1. 1. 2025 se již nevydávají rozhodnutí o skončení služebního poměru, takové skončení pracovního poměru však lze napadnout odvoláním proti rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů.
24. Služební orgán byl povinen pro žalobkyni hledat jiné vhodné místo. Odvolací orgán se tedy má zabývat nejen tím, zda služební orgán vhodným místem disponoval před zrušením služebního místa, ale také v době, kdy byl zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů. Žalobkyně přitom nebyla povinna rozporovat skutečnost, že jiná vhodná místa nebyla k dispozici, neboť pro rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů není rozhodné, zda jiné vhodné služební místo k dispozici bylo či nebylo, pokud odvolací námitky směřují k samotnému důvodu zrušení stávajícího služebního místa.
25. Správní spis obsahuje tři přehledy volných služebních míst. Zatímco seznam ke dni 16. 12. 2024 byl projednán úředním záznamem, u seznamů ke dni 7. 1. 2025 a 30. 1. 2025 neobsahuje spis žádné posouzení vhodnosti volných služebních míst a není tedy zřejmé jakými úvahami se služební orgán při posuzování vhodnosti řídil. K seznamu volných služebních míst ke dni 30. 1. 2025 poté žalobkyně uvedla ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí námitky, ty však nebyly vypořádány a napadené rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné. V tomto seznamu jsou poté uvedena tři služební místa s oborem služby č. 63, na dvě z nich probíhala výběrová řízení, třetí (č. 702104) mělo stanoveno jako obor služby jen č. 63, který byl i na žalobkynině původním zrušeném služebním místě; s ním spojená agenda vzdělávání státních zaměstnanců přitom nebyla zcela odlišnou činností. Služební orgán a ni žalovaná neprovedly posouzení vhodnosti služebních míst, včetně výše uvedeného č. 702104, a nevysvětlili, proč žalobkyně nemohla být na toto služební místo převedena.
26. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě s žalobou nesouhlasila a soudu navrhovala její zamítnutí. Předně uvedla, že obsah žaloby argumentačně odpovídá podáním žalobkyně ze správního řízení, proto odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedené námitky se pak z větší části nedotýkají podstaty projednávané věci, žalobkyně přitom nespecifikovala žalobní body a soud je za ni nemůže dotvářet. Již proto nemůže být žalobkyně úspěšná.
27. K systemizaci a zrušení služebního místa namítala, že žalobkyně neuvádí žádný věcný argument k samotnému zařazení mimo výkon služby a nerozporovala nabízená vhodná služební místa, její argumentace se míjí předmětem řízení. S ohledem na předmět řízení je však především na místě posoudit, zda byly splněny podmínky vymezené v ustanovení § 62 služebního zákona. Služební orgán se pro žalobkyni snažil nalézt vhodné místo, jak vyplývá ze spisové dokumentace a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, takové místo však nenašel. Služební orgán žalobkyni přípisem vyzval ke sdělení, zda souhlasí s možností zasílání nabídky služebních míst s jinými atributy než mělo původní služební místo a o možnosti zřízení přístupu do neveřejné části informačního systému ISoSS za účelem vlastního vyhledávání potenciálně vhodných služebních míst. Žalobkyně s tím však nesouhlasila. Služební orgán rozhodl o zařazení žalobkyně mimo výkon služby z organizačních důvodů v souladu se zákonem o státní službě, svůj postup přezkoumatelným způsobem odůvodnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

28. Dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 423/2019 – 70 upřesnila možný rozsah přezkumu systemizace soudy. Změnu organizační struktury a zrušení žalobkynina služebního místa má za řádně a racionálně odůvodněnou, nebyla cílená vůči žalobkyni, vyplývá z manažerské odpovědnosti. Návrh systemizace byl schválen vládou a je pro Generální finanční ředitelství závazný. Z komentáře k návrhu systemizace k 1. 1. 2025 dovodila, že cílem úprav byla centralizace procesů na jednom místě, zefektivnění interní komunikace a reakce na legislativní změny. Z žalobkyní namítaných skutečností neplyne, že by došlo ke zpochybnění souladu záměrů ke schválení organizačních opatření s právním řádem a jeho principy. Nezbytnost, vhodnost a efektivita záměru je záležitostí subjektivního názoru, nastavení organizační struktury státní služby je přitom jeden ze způsobů vládnutí, při kterém vrcholný orgán výkonné moci realizuje vlastní představu o optimálním a hospodárném výkonu působnosti služebních úřadů a reaguje na změny nastalé po předchozí systemizaci – do těchto úvah vyjma excesů nenáleží správní justici zasahovat.
29. Systemizace k 1. 7. 2024 poté nijak nesouvisí s předmětem řízení. Požadavek na odborné zaměření vzdělání byl stanoven u všech služebních míst s oborem služby Legislativa a právní činnost, tento požadavek byl řádně odůvodněn u všech dotčených služebních míst. Stanovení odborného zaměření vzdělání žalobkyni nekrátilo na jejích právech, neboť na svém služebním místě mohla nadále vykonávat službu. Hledisko vzdělání je jen jedním z kritérií vhodnosti. Z tohoto pohledu tedy nelze usuzovat o účelovosti postupu a o blokaci jiných služebních míst v Sekci personální. Námitky žalobkyně se tedy v podstatném rozsahu netýkají předmětu řízení a jsou nedůvodné, systemizace i napadené rozhodnutí odpovídá právním předpisům.
30. K postupu podle zákona o ochraně oznamovatelů nezpochybnila postavení žalobkyně jako oznamovatelky podle zákona o ochraně oznamovatelů. Za nepravdivé označila tvrzení, že si žalovaná neopatřila spisový materiál a tím neprokázala příčinnou souvislost mezi oznámením a prvostupňovým rozhodnutím, neboť na základě spisové dokumentace měla za prokázané čeho se oznámení týkalo, kdy bylo podáno a jak vyhodnoceno. Žalobkyně svůj status oznamovatelky prokazatelným způsobem oznámila až v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V doplnění stížnosti ze dne 7. 4. 2024 žalobkyně o podaném oznámení neinformovala; služební orgán z něj nemohl učinit závěr či se jen domnívat, že žalobkyně oznamovatelem je, neboť text doplnění stížnosti směřoval jen k původním stížnostem z 4. 3. 2024 a z 10. 3. 2024. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 5/2024 – 36 musí mezi odvetným opatřením a nepříznivým zacházením existovat úzká souvislost. Mezi systemizací služebních míst k 1. 1. 2025 a oznámeními žalobkyně příčinná souvislost prokazatelně nebyla – systemizace byla racionálně zdůvodněna a služební orgán nebyl v rozhodnou dobu s oznámením žalobkyně obeznámen. Z ničeho neplyne, že úmyslem služebního orgánu bylo poškodit žalobkyni, nelze tak dojít k závěru, že vůči žalobkyni bylo postupováno v rozporu s § 7 odst. 1 zákona o ochraně oznamovatelů. Nebyla prokázána ani časová souvislost s podaným oznámením, kdy podle judikatury a důvodové zprávy musí mít odvetné opatření bezprostřední časovou souvislost, krátký, bezprostřední časový úsek. Pokud by zde šlo o odvetné opatření, nebylo by důvodu odkládat jej k datu 1. 1. 2025, když žalobkyně již od roku 2021 upozorňuje na protiprávní jednání ve finanční správě. Z odvolání ani z žaloby přitom neplyne s jakým podáním si žalobkyně odvetné opatření spojuje. Všechna žalobkynina podání s jedinou výjimkou byla vyhodnocena jako nedůvodná. Pokud by se služební orgán dopouštěl odvetného opatření, neobdržela by žalobkyně opakovaně mimořádné odměny. Není také zřejmé proč žalobkyně nepodala návrh na přiznání odkladného účinku rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

31. Námitku nepřezkoumatelnosti také považuje za nedůvodnou. S ohledem na judikaturu nelze nepřezkoumatelnost ztotožňovat s požadavkem na detailní odpověď na každé tvrzení, jde o vady, kdy správní orgán opře rozhodovací důvody o skutečnosti nezjišťované, nezákonné nebo když není zřejmé, zda byly důkazy provedeny. Nepřezkoumatelnost není způsobena nesouhlasem žalobkyně s odůvodněním, ale objektivní překážkou bránící přezkumu. Napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, obsahuje veškeré zákonné náležitosti.
32. Žalobkyně v replice setrvala na důvodnosti podané žaloby. Vysvětlila, že na výzvu služebního orgánu nesouhlasila s možností zasílání nabídky jiných než vhodných služebních míst a zřízení přístupu do neveřejné části ISOSS. Není povinností státního zaměstnance akceptovat jiné než vhodné služební místo a tedy také nechat si zasílat nabídky takových služebních míst. Nebylo navíc zřejmé jaká nevhodná služební místa chtěl služební orgán žalobkyni nabízet. Přístup do ISOSS byl služební orgán povinen zřídit bez ohledu na souhlas státního zaměstnance. Zřízení tohoto přípisu je technicky komplikované, jak žalobkyni 20. 12. 2024 vylíčili v neformálním rozhovoru. O neochotě služebních orgánů přijímat cizí státní zaměstnance ví nejen ze své praxe, potvrzuje jen i změna povinností služebního orgánu vůči státním zaměstnancům zařazeným mimo výkon služby z organizačních důvodů, neboť od 1. 1. 2025 byla (podle žalobkyně nesystémově) omezena povinnost hledat jiné vhodné služební místo jen na vlastní úřady. Ač žalovaná žalobkyni nesouhlas vytkla, ke konkrétním důvodům se nevyjádřila a není zřejmé, co z nesouhlasů žalobkyně vlastně vyvozuje.
33. Označila za podivné, proč žalovaná poukazuje na skutečnosti z ledna 2025, ačkoliv v rozhodnutí uvedla, že k těmto skutečnostem není oprávněna se vyjádřit s tím, že nebyly předmětem řízení. Není zřejmé, proč se nevyjádřila ke vhodnosti služebního místa č. 702104, ke kterému vztáhla žalobní námitky. Ačkoliv z žalovanou citované judikatury plyne povinnost hodnocení konkrétních okolností svědčících o účelovosti zvoleného postupu a šikanózním nebo diskriminačním jednání, žalovaná nadále odmítá posoudit konkrétní okolnosti, které žalobkyně popsala a dokládala.
34. Za nelogické poté označila také skutečnost, že žalovaná se vyjadřuje k oznámení podle zákona o ochraně oznamovatelů, ač podle ní nesouvisí s vydanými rozhodnutími a řízením. Argumentovala, že její oznámení pověřený zaměstnanec Ministerstva spravedlnosti původně vyhodnotil jako potenciálně důvodný.
35. Ke tvrzení, že žalovaná si neopatřila spisový materiál argumentovala, že ve věci platí obrácené důkazní břemeno – žalovaná byla povinna prokázat, že příčinná souvislost mezi oznámením a prvostupňovým rozhodnutím není, žalobkyně nebyla povinna prokazovat opak. Z přípisu žalované ze dne 5. 3. 2025 se podává, že vznesla žádost na předložení příslušného spisového materiálu, ten jí však pro nedostatečné odůvodnění nebyl vydán. Příčinná souvislost z žalobkyniných podkladů vyplývat nemusela a jiný spisový materiál žalovaná k dispozici neměla, není tedy zřejmé, z čeho dovodila, že ze spisového materiálu neplyne příčinná souvislost.
36. K oznámení statusu oznamovatele až v odvolání uvedla, že jde o irrelevantní argumentaci, neboť neplatí zásada koncentrace. Z žalobkyniných předložených podkladů plyne, že služební orgán o oznámení věděl a přesto rozhodnutí vydal. V prosinci 2024 systemizační změny nebyly sice ještě účinné, ke dni 2. a 16. 12. 2024 však bylo opodstatněné mít služební místo žalobkyně za zrušené, což žalovaná nepopřela. Žalovaná přitom opomněla e-mail ze dne 5. 3. 2024, v němž žalobkyně služební orgán informovala o zamýšlených prostředcích, včetně možného oznámení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

37. K absenci relevantní časové souvislosti namítala, že ke zrušení jejího služebního místa došlo v roce 2024, zrušení tohoto místa přitom předpřipravila systemizace k 1. 7. 2024, relevantní časová souvislost je přítomna bez ohledu na mezitímní systemizační změny – zde však systemizace k 1. 1. 2025 následovala bezprostředně po systemizaci k 1. 7. 2024. Nelze si přitom vystačit jen s datem účinnosti systemizací, neboť změny jsou navrhovány s určitým předstihem. K argumentaci, že odvetné opatření nebyl důvod odkládat, žalobkyně namítala, že může být tvorba následné obrany argumentací o absenci časové souvislosti.
38. K podání, se kterým si žalobkyně spojila odvetné opatření, poté připomněla, že teprve na konci roku 2023 její upozornění na protiprávní jednání překročila hranici Sekce personální a dostala se ke generální ředitelce a mimo Generální finanční ředitelství; teprve v roce 2024 získala procesní, vykazatelnou podobu. Všechny žalobkyniny stížnosti (podání) byly učiněny v krátkém časovém rozmezí a všechny se vztahují k témuž problému – v takovém případě postačuje zjištění, že zařazení žalobkyně mimo výkon služby bylo motivováno právě touto aktivitou. Presumuje se tedy, že jednání bylo motivováno žalobkyninou celkovou aktivitou. Žalovaná poukázala na skutečnost, že stížnost ze dne 19. 5. 2024 byla vyřízena jako nedůvodná, do spisu ji však nezařadila; ve skutečnosti však nemohla být vyřízena jako nedůvodná, neboť nejvyšší státní tajemník odmítl postup žalované přezkoumat (vyjádřil se však k úvahám žalobkyně, které kvitoval).
39. To, že šlo o odvetné opatření, nevyvrací ani udělování odměn žalobkyni, neboť jde o výkonnostní odměny nesouvisející s otázkou dostatku přidělených služebních úkolů. Argumentovala, že odměny fungují jako účelový nástroj, konkrétně pozdě udělené odměny k 8. 1. 2025 byly žalobkyni narychlo přiznány, aby na ně bylo možné v rámci vyřízení odvolání odkázat.
40. K argumentaci nepodaného návrhu na přiznání odkladného účinku žalobkyně předně uvedla, že jde o nový institut zavedený novelou k 1. 1. 2025, o odkladným účinku by žalovaná beztak rozhodla až po 21. 2. 2025, kdy jí byl předán spis. Namítala, že podání odkladného účinku nemá na situaci odvolatele stran doplatku platu vliv. Rozdíl by mohl vzniknout jen pokud by žalovaná návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověla a odvolání nakonec zamítla, tato situace však není z hlediska státního zaměstnance žádoucí. Žalovaná nadto netvrdí, že by návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověla. Její argumentace je v tomto směru irrelevantní.
41. K nepřezkoumatelnosti závěrem dodala, že podstatná část odvolací argumentace nebyla opakována, ale byla nová. Žalovaná ji však nevypořádala s tím, že nesouvisí s předmětem řízení. Žalovaná se s žalobkyninou argumentací však řádně nevypořádala ani v rámci vyřizování stížností. Jednání žalované označila za účelové, neboť pokud by platnost žalobkyniny argumentace uznala, musela by prvostupňové rozhodnutí zrušit, neb tato argumentace právní názor o zrušení služebního místa v návaznosti na systemizačně-organizační změny převáží. Žalovaná tedy podstatnou část odvolací argumentace nevypořádala, její rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné.
42. Na repliku žalobkyně žalovaná dále nereagovala.

III. Jednání ve věci

43. Ústní jednání se před nadepsaným soudem konalo dne 16. 4. 2026. Obě strany setrvaly na svých procesních postojích.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

44. Soud si je vědom toho, že k existenci okolností, jež by mohly nasvědčovat účelové či diskriminační povaze systemizace, Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 13. 11. 2023, č. j. 3 Ads 269/2022-36, a ze dne 22. 5. 2025, č. j. 6 Ads 166/2024 – 45, poznamenal, že tyto skutečnosti nemusí plynout z obsahu správního spisu. Pokud by správní orgán jednal skutečně účelově ve snaze „zbavit se nepohodlných zaměstnanců“, pak pochopitelně nelze očekávat, že bude shromažďovat rovněž ty podklady pro své rozhodnutí, které by na jeho účelovou snahu mohly poukazovat. Lze naopak očekávat, že příslušný orgán bude chtít svoji skutečnou (nezákonnou) motivaci skrývat. Námitka účelové, resp. diskriminující (ale také šikanózní) povahy organizačních změn je natolik specifickou situací, v níž se přesouvá možnost obrany dotčené osoby až do řízení před soudem. Žaloba proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa, resp. rozhodnutí o zařazení státního zaměstnance mimo výkon služby (které vedlo ke skončení služebního poměru), tak může pro dotčenou osobu představovat první (a jedinou) příležitost prokázat svá tvrzení o účelovém, resp. diskriminačním postupu ze strany služebního orgánu před nezávislým soudem. Proto je povinností soudu provést navržené důkazy, z nichž žalobce dovozuje účelový postup ze strany služebních orgánů. Ve zde posuzované situaci nicméně všechny podstatné důkazy, kterými žalobkyně dokládá účelovost a šikanózní postup, jsou již založeny ve správním spise a není tedy zapotřebí je důkazem provádět.
45. Soud přitom neprováděl dokazování přílohami k žalobě (napadené rozhodnutí, soupis příloh odvolání, soupis podkladů k agendě, tabulka s příklady slovního hodnocení, oznámení o vyhlášení výběrového řízení MPSV ze dne 26. 3. 2025, žádost státního tajemníka ze dne 1. 8. 2022 ke stížnosti J. N. a písemná zpráva o výsledku posouzení důvodnosti oznámení ze dne 5. 4. 2024) i přílohami k replice (e-mail ze dne 20. 1. 2025 a služební předpis generálního ředitele č. 1/2018). Tyto přílohy totiž nijak blíže neobjasňují skutkový stav ve vztahu k situaci žalobkyně, nadto jsou – s výjimkou oznámení o vyhlášení výběrového řízení MPSV – již obsaženy ve správním spise, kterým se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

46. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
47. Městský soud předně považuje za potřebné připomenout, že z ustálené rozhodovací praxe správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013 - 36, nebo ze dne 18. 8. 2022, č. j. 2 As 269/2021 - 21) se podává, že žalobní body je třeba výslovně formulovat v žalobě. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Soudní řízení není pokračováním správního řízení, nýbrž zcela samostatným typem přezkumného řízení. Předmětem soudního přezkumu je pak rozhodnutí, které vydal správní orgán rozhodující v posledním stupni (§ 69 s. ř. s.), jenž zpravidla v napadeném rozhodnutí již reagoval na obsah odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně; soud tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zásadně není instancí, která by znovu a nezávisle na nadřízeném správním orgánu měla obsah odvolání přezkoumávat (k tomu srov. i zásadu subsidiarity správního soudnictví vyjádřenou v § 5 s. ř. s.).

48. Přestože žalobkyně v podané žalobě uplatňuje argumentaci, která míří proti konkrétním závěrům žalované vysloveným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, fakticky celá první polovina žaloby se do značné míry překrývá s námitkami uplatněnými žalobkyní v (doplnění) odvolání, resp. ve stížnostech. V této souvislosti je třeba podotknout, že jakkoli žalobkyni v obecné rovině nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakovala své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které její ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalované správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4 As 78/2012 - 125). Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni domýšlel a dotvářel její odvolací námitky do podoby odpovídající tomu, že předmětem soudního přezkumu je až rozhodnutí o odvolání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018 - 63).
49. Koncepce žaloby spočívá v podstatě v rekapitulaci odvolání a v polemice s názory služebního orgánu a žalované. Soud vzhledem k rozsáhlosti a celkové nepřehlednosti žalobní argumentace předesílá, že úkolem soudu není zodpovědět každou jednotlivou námitku či argument a tyto obsáhle vyvracet. Úkolem soudu je uchopit smysl a obsah přednášené argumentace a vypořádat se s ní. Podstatné je, aby se soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2021, č. j. 2 Azs 377/2020 - 29 bod 13 a v něm citovaná judikatura či rozhodnutí NSS ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130).
50. Je nicméně zřejmé, že v posuzované věci se žalobkyně brání proti rozhodnutí služebního orgánu a žalované, kterými byla žalobkyně v důsledku systemizace účinné ke dni 1. 1. 2025 postavena mimo výkon služby z organizačních důvodů. Argumentuje přitom šikanózním postupem vůči své osobě, který spočíval především v nepřidělování služebních úkolů a postupným snižováním agendy, účelovou systemizací účinnou k 1. 7. 2024 a konečným zrušením jejího služebního místa za stavu, kdy kvůli účelovým předchozím změnám nemohla být zařazena na jiné vhodné služební místo. Kromě toho dále napadala okolnosti vedoucí k zániku jejího služebního poměru, neboť služební orgán podle jejího názoru při vyhledávání nového služebního místa nepostupoval v souladu se zákonem.
51. Klíčovou roli v posuzovaném řízení hrají provedené systemizace, které byly pro služební orgán závazné, a které vedly k vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně přitom skrze žalobu napadá vedle napadeného rozhodnutí i samotné systemizace (účinné k 1. 7. 2024 a 1. 1. 2025), ve kterých spatřuje základy pro vydání správních rozhodnutí v této věci a základy porušení jejích veřejných subjektivních práv – soud v této souvislosti konstatuje, že k tomuto postupu zvolila správný žalobní typ a napadla systemizace jako podkladové akty soudem přezkoumávaných správních rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2024, č. j. 5 As 5/2024 - 36).
52. V rozsudku ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 - 70, Nejvyšší správní soud vymezil rozsah přezkumu podkladových úkonů (systemizace či její změny) správními soudy. Předeslal přitom, že veřejná správa má široký prostor pro uspořádání své organizační struktury podle aktuálních potřeb, přičemž její konkrétní podoba je věcí manažerského a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

velitelského rozhodnutí příslušných funkcionářů. Dospěl k závěru, že soud je při přezkumu příslušného rozhodnutí vlády o systemizaci a navazujícího služebního předpisu oprávněn toliko posoudit, zda *„byly schváleny zákonným způsobem, zda sledovaly legitimní cíl a zda existovaly konkrétní okolnosti svědčící o účelovosti zvoleného postupu či o šikanózním nebo diskriminačním jednání ze strany služebního orgánu. Takto vymezený rozsah přezkoumání závazných podkladů pro vydání rozhodnutí o odvolání stěžovatele ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě odpovídá roli vymezené správním soudům. Jejich úkolem totiž není hodnotit vhodnost a efektivitu organizační struktury státní služby, neboť tím by nepřipustně zasahovaly do prostoru vymezeného výkonné moci. Povinností správních soudů jako ochránců veřejných subjektivních práv je náležitě posoudit, zda příslušná systemizace a organizační struktura služebního úřadu nejsou ve vztahu k následnému rozhodnutí ve věcech státní služby výrazem libovůle služebních orgánů. Posouzení této eventuality ze strany soudní moci zároveň poskytuje určitou ochranu před nežádoucími zásahy do apolitického fungování státní služby (...)“* (zvýraznění doplněno městským soudem).

53. Při přezkumu systemizace a změny organizační struktury jako podkladových úkonů pro rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného je tedy soud oprávněn zkoumat důvody, účelnost, vhodnost a další věcné parametry zvolené organizační struktury jen ve výjimečných případech, například v souvislosti s konkrétními vážnými pochybnostmi vyvolávajícími podezření, že zvolená organizační struktura či její změna nemá sledovat legitimní zájmy (slouží k šikaně či diskriminaci) a nemá žádný rozumný důvod. Služební úřady a vláda jakožto vrcholný orgán výkonné moci mají pro uplatnění vlastní představy o podobě, efektivitě a nákladnosti organizace státní služby vytvořen široký prostor (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Ads 113/2020 - 45). Ve zkratce je tedy úkolem soudů jako ochránců veřejných subjektivních práv náležitě posoudit, zda konkrétní změny systemizace a organizační struktury nejsou ve vztahu k následnému rozhodnutí ve věcech služebního poměru výrazem libovůle příslušných služebních funkcionářů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 5 As 278/2020 - 53), respektive jsou povinny přezkoumat, zda existuje podezření, že systemizace nebyla provedena na základě legitimních zájmů, ale byla vedena jinými pohnutkami, například diskriminačními či šikanózními (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2023, č. j. 3 Ads 251/2021 - 42).
54. Žalobkyně v posuzovaném případě svou argumentaci soustředí především na poslední faktor predestinovaný výše citovanou judikaturou: účelovost a šikanózní jednání. Povinností žalované bylo s ohledem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 423/2019 - 70 (který žalovaná ostatně také citovala) mimo jiné posoudit, zda v souvislosti s provedenými systemizacemi existovaly konkrétní okolnosti svědčící o účelovosti zvoleného postupu či o šikanózním nebo diskriminačním jednání ze strany služebního orgánu.
55. Soud podotýká, že tato povinnost nijak neubírá právu žalované na manažerské rozhodování, a uplatní se toliko v případě, kdy žalobkyně v dostatečné kvalitě namítá právními předpisy zapovězenou diskriminační povahu daného aktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2023, č. j. 4 Ads 160/2021 - 33). Ač se tento rozsudek vztahuje k diskriminaci ve smyslu § 133a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), lze jej vztáhnout i na zde posuzovaný případ, kdy žalobkyně argumentuje účelovostí a šikanou (k aplikovatelnosti samotného § 133a o. s. ř. na správní řízení viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2024, č. j. 5 Ad 5/2022 - 58, body 38 až 41).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

IV./1 Námitky k nedostatečnému služebnímu vytížení žalobkyně a kauzám dokládajícím účelovost postupu

56. Žalobkyně tvrdila, že zrušení jejího služebního místa bylo ve skutečnosti vyvoláno její procesní aktivitou – podáváním stížností, podnětů a oznámení, kterými poukazovala na nezákonnou praxi. Pro tyto aktivity jí měla být odebrána agenda, což v konečném důsledku vedlo k zániku žalobkynina služebního místa. K tomu také komentovala vypořádání obsahu svých stížností ve vyrozumění služebního orgánu ze dne 10. 4. 2024, č. j. 23104/24/7500-00076-205191, vyrozumění žalované ze dne 15. 5. 2024, č. j. MF-13909/2024/9004-4, a vyrozumění žalované ze dne 20. 6. 2024, č. j. MF-14384/2024/9004-12, které byly podle žalobkyně jako nedůvodné vyhodnoceny účelově s cílem zakrýt nezákonnosti v Sekci personální a poskytnout prostor pro zrušení žalobkynina služebního místa. Žalobkyně tedy v rámci tohoto žalobního bodu uplatňuje tři základní námitky:
- zrušení jejího služebního místa bylo odůvodněno její procesní aktivitou,
 - vyřízení jejích stížností bylo účelové, a
 - účelově jí nebyly přidělovány služební úkoly a agenda jí naopak byla odnímána.
57. **Žalobkyně předně namítala, že zrušení jejího služebního místa bylo odůvodněno její procesní aktivitou.** K tomu na str. 4 až 6 žaloby podrobně popsala průběh podávání stížností a následně v žalobě reprodukovala i jejich obsah. V rámci předestřené postupu žalobkyně namítla konkrétní pochybení v postupu služebního orgánu: žalobkyně generální ředitelce dne 4. 3. 2024 odeslala e-mail, ve kterém si stěžovala na nedostatečné přidělování agendy a stěžovala si, že v Odboru personální podpory dochází k záměrnému porušování právních a dalších předpisů. Generální ředitelka na e-mail žalobkyně ze dne 4. 3. 2024 odpověděla téhož dne s tím, že podnět předala primárně na Oddělení vnitřní kontroly. Uvedenou odpověď v kopii odeslala mimo jiné také Mgr. K. (učinila tak adresně, nikoliv hromadně). To soud považuje za přiměřené tomu, že ředitelka takto vyrozuměla žalobkyni jednak o svém postupu, jednak zpravila příslušné představené o tom, že zde byla uplatněna stížnost. To tedy samo o sobě nutně nemusí znamenat, že ke zrušení služebního místa došlo účelově ve snaze se žalobkyně zbavit.
58. Žalobkyně dále tvrdila, že **vyřízení jejích stížností bylo účelové**, s cílem zakrýt nezákonnosti v Sekci personální a poskytnout prostor pro zrušení žalobkynina služebního místa. Do odvolání a poté do žaloby v této souvislosti podrobně popsala obsah uvedených stížností a komentáře k vyrozuměním o jejich vyřízení. V této souvislosti také namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná nereagovala na její odvolací námitky.
59. Soud se k této argumentaci přednostně zabýval otázkou, zda je v tomto směru napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Jen přezkoumatelné rozhodnutí totiž může být podrobeno soudnímu přezkumu z hlediska žalobních bodů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 – 35, č. 359/2004 Sb. NSS). Žalobkyně nepřezkoumatelnost spatřovala především v tom, že žalovaná se (podle žalobkyně) odmítla zabývat stěžejními námitkami prokazujícími skutkový stav.
60. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu zcela jednoznačně stanoví, že v odůvodnění rozhodnutí správní orgán mimo jiné uvede, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodl, a (především) informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Odůvodnění správního rozhodnutí musí samo o sobě obstát v předestření důvodů, jež vedly správní orgán k rozhodnutí vyjádřenému ve výrokové části, a musí být v souladu s obsahem správních spisů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012 – 44, nebo ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013 – 68). V obecné rovině judikatura připouští, aby soud k žalobním námitkám převzatým z odvolání jen odkázal na obsah přezkoumávaného správního rozhodnutí, pokud se s ním plně ztotožní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Takový postup lze přitom analogicky akceptovat i v případě řízení správního při přezkoumávání již dříve uplatněných odvolacích námitek. Odkaz je přípustný, neboť s názorem žalované byla žalobkyně ve vyrozumění seznámena. Klíčovou podmínkou přípustnosti takového postupu je však skutečnost, že žalobní (odvolací) námitky se od původních námitek, na jejichž řešení soud (či správní orgán) odkazuje, neliší (tj. žalobce/odvolatel nijak nereagoval na řešení původních námitek a stále opakuje totožnou argumentaci).

61. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů je poté založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat mimo jiné i případ, kdy je zcela opomenuta některá z odvolacích námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost je však třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovaná judikatura).
62. Žalovaná k námitkám stran odnímání agendy, protože žalobkyně odmítala porušovat předpisy, souhrnně konstatovala, že nesouvisí s předmětem řízení. Uvedla, že namítanými skutečnostmi se zabývala při přešetřování stížností šetřených služebním orgánem (vyrozumění č. j. MF-13155/2024/9004-6, ze dne 6. 5. 2024, vyrozumění č. j. MF-13909/2024/9004-5 ze dne 15. 5. 2024 a vyrozumění č. j. MF-14384/2024/9004-12 ze dne 20. 6. 2024). Argumentovala, že skutečnosti uvedené ve stížnosti, včetně této problematiky, byly opakovaně konzultovány se sekci pro státní službu, jakožto gestorem zákona o státní službě. Neztotožnila se proto s žalobkyní, že její stížnosti byly řešeny formalisticky a účelovým způsobem. Současně odkázala na vyrozumění nejvyššího státního tajemníka, č. j. MV-111216-3/SR-2024, ze dne 13. 8. 2024, který se taktéž k této problematice vyjádřil. Zopakovala, že úkoly byly žalobkyni přidělovány pravidelně a v dostatečném množství. Nesouhlasila proto s tvrzením, že již v minulosti nebyla žalobkyně vytížena, a že jí proto mohlo být služební místo zrušeno mnohem dříve. Argumentovala, že zrušení služebního místa žalobkyně k datu 31. 12. 2024 bylo logickým krokem, který souvisel s tím, že žalobkyni v roce 2024 ubyla agenda výběrových řízení, služebního hodnocení a provádění pracovnělékařských prohlídek, což však bylo důsledkem legislativních a organizačních změn, ne účelovým jednáním služebního orgánu. S odkazem na přidělované mimořádné odměny měla za prokázané, že agenda byla žalobkyni přidělována. K tvrzení žalobkyně stran volných služebních míst k datu 30. 1. 2025 poté sdělila, že není předmětem řízení, a proto nebyla oprávněna se k němu vyjadřovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

63. Žalovaná tedy uvedené námitky ve svém souhrnu neopomenula (v tom smyslu, že by argumentaci žalobkyně vůbec nereagovala). Aniž by se však konkrétními skutečnostmi předestřenými v odvolání zabývala, souhrnně k nim uvedla, že nesouvisejí s předmětem řízení a že se jimi zabývala již v rámci vyřizování stížností. Vypořádala se také s námitkami, že vyřízení stížností mělo být účelové, že žalobkyni měla být účelově odebírána agenda a že zrušení žalobkynina žalobního místa mělo být reakcí na žalobkyninu procesní aktivitu.
64. Ze stížností a jejich vyřízení skrze výše uvedená vyrozumění se podává, že žalovaná se již vyjádřila ke konkrétním kauzám předestřeným v odvolání. Konkrétně ve vyrozumění ze dne 15. 5. 2024 se vypořádala s *kauzou jubilejních odměn*, ve vyrozumění ze dne 20. 6. 2024 se poté vypořádala s případy, které žalobkyně nazvala jako *problém přidělování agendy, organizační aspekt přidělování agendy, pracovnílékařská prohlídka J. N., stížnost M. V., stížnost J. N., služební předpisy ve finanční správě, překážka ve službě/práci spočívající v účasti (státního) zaměstnance v okrskové volební komisi u příležitosti voleb prezidenta republiky, stanovisko k nahlédnutí do stanoviska k neuzavření dohody o výběru nejvhodnějšího uchazeče bezprostředně nadřízeným představeným, působnost odborových organizací podle zákoníku práce, neudělení náhradního termínu ve výběrovém řízení na služební místo ředitele Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, stanovování oborů služby v rozporu se zákonem a propustky k lékaři*. V tomto vyrozumění pak byla řešena i značná část kauzy *očerňování ze strany Mgr. K.*, co do obsahu služebního hodnocení žalobkyně [v rámci vypořádání námitky služební hodnocení]. K podstatě všech uvedených kauz se tedy žalovaná již vyjádřila.
65. Podstatou námitky však nebyly jen konkrétní kauzy předestřené ve stížnostech, které měly mimo jiné prokazovat úbytek agendy, ale také to, že stížnosti měly být vyřízeny účelově. V odvolání (a následně také v žalobě) totiž žalobkyně brojila proti konkrétnímu vyhodnocení uvedených kauz z vyrozumění služebního orgánu a vyrozumění žalované. Tato argumentace také představuje odvolací námitky, které brojí proti vysloveným závěrům služebního orgánu a žalované; k uvedené odvolací argumentaci proti vyrozuměním se žalovaná bránila pouze konstatováním, že skutečnosti uvedené ve stížnostech byly konzultovány se Sekcí pro státní službu, odkázala na vyrozumění Nejvyššího státního tajemníka. I s touto námitkou se tedy žalovaná vypořádala.
66. Vyřízení stížností nicméně nebylo předmětem zde posuzovaného správního řízení, stížnosti žalobkyně byly vyřizovány zcela nezávisle na řízení o zařazení žalobkyně mimo výkon služby z organizačních důvodů. Podstatou odvolacího řízení je vyhodnocení zákonnosti a v omezeném rozsahu také správnosti prvostupňového rozhodnutí, přičemž přezkoumány mají být také podklady tohoto rozhodnutí, zde v podobě systemizací – nešlo tedy o opravný prostředek proti vyřízení stížností. Dodatečná argumentace žalobkyně k uvedeným vyrozuměním je svým obsahem v zásadě polemikou se služebním orgánem a žalovanou stran vyřízení žalobkyniných stížností, žalobkyně v nich nad rámec argumentace ze samotných stížností nepředkládá žádné nové a podstatné skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda došlo k šikaně žalobkyně či nikoliv. Pokud v dodatečné argumentaci žalobkyně v zásadě jen nesouhlasí s vyřízením stížností, nebylo obecně třeba na takovou argumentaci reagovat, neboť ta se skutečně mívá s předmětem řízení. Je tomu tak proto, že v žalobkynině odvolání není toto účelové vyřízení stížností nijak napojeno na následné systemizace. I kdyby tedy žalovaná připustila, že žalobkyniny námitky byly vyřízeny účelově, tato skutečnost sama o sobě nedokládá, že systemizační změny dotýkající se služebního místa žalobkyně lze s takovýmto vyřízením stížností spojit. Další úpravy stížní argumentace, které žalobkyně uplatnila v rámci odvolacích námitek, poté také nezměnily podstatu její argumentace u

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

předestřených kauz – v zásadě jimi žalobkyně jen svou původní argumentaci jen podpořila. Na samotné podstatě její argumentace se však tyto změny zásadně neprojevily. Ačkoliv tedy byla odvolací argumentace oproti stížnostem žalobkyně doplněna a žalovaná přesto odkázala na vyřízení stížností, nemá taková vada za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

67. Pokud jde o námitku, že vyrozumění nejvyššího státního tajemníka, č. j. MV-111216-3/SR-2024, ze dne 13. 8. 2024 nebylo zařazeno do spisu, soud takovou vadu nepovažuje za dostatečně závažnou pro vyslovení nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaná na něj totiž odkazuje jen v souvislosti s tím, že nejvyšší státní tajemník se k problematice vyjádřil. Necituje, neparafrázuje ani neodkazuje však na jeho obsah. To, že nejvyšší státní tajemník se k (alespoň některým) žalobkyniným kauzám vyjádřil, přitom kvituje i žalobkyně: ta totiž na str. 77 své žaloby mimo jiné uvádí, že toto vyrozumění (resp. vyrozumění č. j. MV-111216-2/SR-2024) obdržela, přičemž nejvyšší státní tajemník z větší části potvrdil argumentaci, kterou uplatnila žalovaná při přeshetřování vyřízení žalobkyniny stížnosti proti Mgr. K. Žalobkyně tedy obsah tohoto vyjádření zná a mohla se k němu vyjádřit, pro soud není obsah tohoto vyjádření sám o sobě podstatný, neboť napadené rozhodnutí jej necituje a své odůvodnění o jeho obsah neopírá.
68. Soud tedy konstatuje, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné.
69. Vedle argumentace, která popisuje účelový úbytek agendy, žalobkyně napadla i věcné vypořádání stížností a snažila se žalovanou (později také soud) přesvědčit o správnosti svých právních názorů v předestřených kauzách.
70. Správní soudy již v minulosti judikovaly, že vyřízení stížností nepodléhá soudnímu přezkumu (z hlediska žaloby proti rozhodnutí viz usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2025, č. j. 17 Ad 15/2025 – 24, z hlediska zásahové žaloby je zde uplatnitelný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 244/2015 – 26). Podstatným argumentem pro vyslovení těchto závěrů je skutečnost, že samotné vyřízení stížností nemůže představovat zásah do veřejných subjektivních práv žalobce. Tak je tomu však i v případě žalobkyně, neboť tvrzené nezákonné postupy služebního úřadu by se v případě důvodnosti žalobkyniny argumentace dotkly práv třetích osob (zde např. J. N., M. V., aj.); nikoliv však přímo práv žalobkyně (a to i v případech, kdy žalobkyně např. namítá, že jí byly odebrány služební úkoly či neposkytnuta zpětná vazba, jak soud osvětlí níže). Vyřízení stížností nadto není v posuzovaném případě závazným podkladem pro prvostupňové ani napadené rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. – jak ve správním, tak tomto soudním řízení mají vyrozumění o vyřízení stížností povahu důkazního prostředku.
71. Základními povinnostmi státního zaměstnance je při výkonu služby dodržovat právní předpisy vztahující se k jejímu výkonu, služební předpisy a příkazy k výkonu služby a plnit služební úkoly osobně, řádně a včas /§ 77 odst. 1 písm. c) a d) zákona o státní službě, ve znění do 31. 12. 2024/. Podle § 9 a § 84 odst. 1 zákona o státní službě služební úkoly ukládá a jejich plnění řídí a kontroluje mj. představený. Podle § 85 odst. 1 zákona o státní službě má-li státní zaměstnanec za to, že příkaz je v rozporu s právním předpisem nebo služebním předpisem, je povinen na to upozornit bezprostředně nadřízeného představeného, vyššího představeného, vedoucího služebního úřadu, příslušného člena vlády nebo vedoucího Úřadu vlády dříve, než tento příkaz začne plnit. Nedojde-li k nápravě, je státní zaměstnanec povinen na tento rozpor písemně upozornit.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

72. Je však na místě zdůraznit, že státní zaměstnanci plní úkoly správního orgánu, u něhož jsou k službě zařazeni. Zájmem správního orgánu je, aby jeho činnost byla vykonána řádně a včas v zákonných lhůtách. Včasné neplnění úkolů státními zaměstnanci v rozporu s příkazy představeného ohrožuje řádné fungování správního orgánu, v tom tedy spočívá škodlivost jednání v rozporu s pokyny představeného. Je na odpovědnosti představeného, zda konečné řešení věci bude vydáno včas, zda bude zákonné a věcně správné a zda obstojí např. v soudním přezkumu. Ať již měla žalobkyně stran zákonnosti postupů Generálního finančního ředitelství pravdu, byla vázána pokyny svých představených.
73. Odvetná účelová a šikanózní opatření pak mohou být provedena i za situace, kdy oznámení podle zákona o ochraně oznamovatelů a stížnosti nebyly podány důvodně. Soud proto neshledal důvod přezkoumávat uvedené kauzy z hlediska zákonného vypořádání konkrétních výtek.
74. Šikana a účelovost postupu se nicméně nemusí projevovat výhradně jedním aktem (zde systemizací k 1. 1. 2025), její realizace může spočívat v na sebe navazujících dílčích krocích, které až ve svém souhrnu mohou působit diskriminačně (resp. mohou uměle vytvořit situaci, kde se systemizace spočívající ve zrušení služebního místa sama o sobě může jevit jako logický a racionální krok). Pokud tedy žalobkyně dostatečně konkrétně tvrdí a dokládá, že šikanu a účelovost spatřovala již v průběhu služby (stanovením požadavku na odborné zaměření vzdělání, odebráním její agendy a dalšími tvrzenými kroky, které ve finále vedly ke zrušení jejího služebního místa), nelze tato tvrzení brát na lehkou váhu a přezkum izolovat na pouhý akt finální systemizace. Soud se proto s obsahem předestřených kauz a vypořádáním stížných námitek seznámil za účelem vyhodnocení, zda vůči žalobkyni v průběhu její služby skutečně nedocházelo k účelovému a šikanóznímu jednání, které by mělo vliv na zánik jejího služebního místa – především tedy na účelový úbytek žalobkyniny agendy.
75. V případě kauz *problém přidělování agendy a organizační aspekt přidělování agendy* žalobkyně tvrdila, že jí **účelově jí nebyly přidělovány služební úkoly a agenda jí naopak byla odnímána**. Žalobkyně na své služební místo nastoupila v srpnu roku 2021 s tím, že hned zpočátku měla dvoutýdenní prostoje v práci. Tento prostoje je pochopitelný s ohledem na skutečnost, že žalobkyně nastoupila na nové služební místo – sama ostatně tvrdí, že jej vyplnila studiem. Poté byly žalobkyni přiděleny úkoly sporné agendy, vyřizování stížností, na kterých pracovala od září 2021 do prosince 2021 – v této době prostoje neměla. S koncem roku 2021 jí však vyřizování stížností v rámci sporné agendy přestalo být přidělováno – podle žalobkyně účelově s cílem snížit její agendu.
76. Žalobkyně však sama uvádí, že právě na jejím služebním místě měla být vykonávána a koncentrována právně-metodická agenda. Uvedené tvrzení dokládá charakteristika jejího služebního místa z roku 2021 obsahující výčet 17 činností zaměřených především na výkon metodické koordinace a koncepce různých oblastí. Pokud se žalobkyně podílela na vyřizování stížností, šlo o realizaci činnosti podle poslední „zbytkové“ odrážky: *„Plnění dalších úkolů na příkaz nadřízeného představeného, které svou náročností odpovídají platové třídě, do které je státní zaměstnanec zařazen“*. Žalobkyně tedy – pod podmínkou existence příkazu představeného – byla povinna konkrétní úkoly týkající se sporné agendy vyřizovat, sama o sobě však neměla nárok na jejich kontinuální přiřazování. Rozdělování služebních úkolů je totiž skutečně plně v gesci představeného, který při tomto rozdělování má přihlížet k rozsahu činností daného služebního místa, k platové třídě a oborům státní služby daného státního zaměstnance [což vyplývá z § 78 písm. a) a c) zákona o státní službě ve spojení s 302

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

písm. a) a b) zákoníku práce]. Pokud tedy žalobkyně zastává pozici spojenou s metodickou podporou, vyřizování stížností by se nemělo stát běžnou náplní její práce, jak se snaží žalobkyně dovést svou argumentací, že metodika nemá být oddělena od praktických procesů (str. 14 žaloby).

77. Mezi žalobkyní a žalovanou není sporu o tom, že žalobkyně v rámci své agendy plnila nárazové a dílčí úkoly, což s sebou neslo důsledek v podobě prostojů. Tento stav byl tedy kontinuální, trval od roku 2022 do zrušení služebního místa žalobkyně. Ve správním spise je doložen tabulkami prostojů za roky 2021 až 2024 – podává se z nich, že od počátku roku 2022 až do vydání prvostupňového rozhodnutí byla služba žalobkyně po celou její dobu průběžně poseta prostoji, které se místy nakumulovaly, a žalobkyně tak opakovaně i po dobu několika navazujících pracovních dnů neměla přidělen žádný služební úkol (resp. na žádném úkolu nepracovala). V roce 2024 poté značnou část její služební náplně tvořila výpomoc na agendě FKSP, která však, jak tvrdí žalobkyně, neměla být náplní její služební činnosti. Tyto skutečnosti svědčí o skutečné neefektivitě služebního místa žalobkyně, nikoliv jen k subjektivnímu vnímání o minimálním přidělu služebních úkolů, jak tvrdí žalovaná. Soud souhlasí s žalobkyní také stran názoru, že udělované odměny argumentaci nedostatečným pracovním vytížením dostatečným způsobem nevyvracejí. Ve správním spise jsou obsaženy návrhy odměn pro žalobkyni (ze dne 8. 1. 2025, 31. 10. 2024, 29. 5. 2024, 30. 11. 2023, a 30. 5. 2023) z jejichž obsahu se podává, že tyto odměny byly žalobkyni uděleny za splnění mimořádných nebo zvláště významných služebních úkolů. Z nich se podává, že žalobkyně v rámci své služby plnila zadané úkoly, nevyvrací však žalobkyní dokládaná tvrzení o nedostatečném pracovním vytížení, o prostojích.
78. Zjištěné skutečnosti vedou soud k logické otázce, proč k systemizaci žalobkynina služebního místa nedošlo již dříve – sama žalobkyně v rámci žaloby opakovaně argumentovala tím, že ke zrušení jejího služebního místa mohlo dojít již výrazně dříve, na str. 66 až 68 žaloby v tomto kontextu sama bagatelizovala úbytek agend a tvrdila faktickou vyprázdněnost některých činností, které měla na svém služebním místě vykonávat. Otázka efektivity rozložení služebních míst z časového hlediska je však v gesci exekutivy a jejího manažerského rozhodování. Soud totiž ve světle výše předestřené judikatury není oprávněn vyhodnocovat efektivitu rozložení služebních míst. Pokud tedy k systemizaci žalobkynina služebního místa došlo až s odstupem v roce 2024, tj. po 3 letech tvrzeného neefektivního výkonu služby, není soud oprávněn tento časový odstup vyhodnocovat (není-li tedy takový časový postup účelový; jak však soud objasní níže u vyhodnocení systemizací, zde nejde o takový případ). Stejně tak je na rozhodnutí služebního orgánu, zda se neefektivní služební místo rozhodne bez náhrady zrušit, či zda toto služební místo jen přesune do jiného oddělení.
79. Soud přitom nepřehlédnul, že žalobkynin výčet činností byl v průběhu její služby rozšířen (sama žalobkyně v jiné části žaloby sama uvádí, že v září 2024 byl výčet jejích činností rozšířen o činnosti spojené se služebními hodnoceními). Ačkoliv měla žalobkyně prostoje, úkoly jí byly přidělovány až do zrušení jejího služebního místa s víceméně konstantní frekvencí. Nedošlo tedy ke stavu, kdy by byla žalobkyně z výkonu služby plně vyloučena. Nedostatečné množství úkolů tedy mohlo být skutečně odůvodněno prostě a jen tím, že žalobkyni v daných obdobích nebylo možné služební úkoly přidělit, neboť žádné vhodné jednoduše nebyly k dispozici. Statistická komparace žalobkyně s jinými státními zaměstnanci sice provedena nebyla, žalovaná však v tomto směru dostatečně odůvodnila, proč k takovému kroku nepřistoupila. Žalobkyně si podle správního spisu na nedostatek

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

agendy poprvé postěžovala až v roce 2024 (konkrétně 5. 1. 2024). Žalobkyně přitom netvrdí, že by stran svého nedostatečného vytížení do roku 2024 vyvíjela nějakou činnost – například, že by své představené aktivně požádala o přidělení další práce, rozšíření své agendy atp. Nelze přitom pominout ani skutečnost, že žalobkyně nebyla za nedostatečné množství plněných služebních úkolů nijak kárána nebo penalizována.

80. Nelze tedy tvrdit, že by tvrzené nedostatečné přidělování práce bylo odvetou vůči žalobkyni, že by šlo o reakci na nějakou její aktivitu – šlo spíše o objektivní stav související s charakterem služebního místa žalobkyně, které neposkytovalo soustavné služební vytížení.
81. Pokud jde o kauzu *pracovnílékařská prohlídka J. N.*, jde o případ z roku 2021, byť žalobkyně s ním seznámila generální ředitelku počátkem roku 2024. Žalobkyně jím chtěla prokázat, že nebylo důvodné, aby žalobkyni nebyla přidělena agenda zdravotní způsobilosti, jak bylo původně plánováno, a že Odbor personální podpory k pracovnílékařským prohlídkám přistupuje nezákonným způsobem. Na tomto úkolu, vyřizováním metodického dotazu, žalobkyně spolupracovala s JUDr. M., která podle žalobkyně měla uvažovat nad účelovými zásahy do obsahu žádosti o mimořádnou pracovnílékařskou prohlídku. Jádrem námítky nicméně směřuje k tomu, že podle žalobkyně chtěl Mgr. K. zavádět praxi, při které se skončení služebního poměru v důsledku pozbytí zdravotní způsobilosti stane principem, ne ojedinělými případy. Žalobkyně poté, co se s problematikou obeznámila, údajně Mgr. K. konfrontovala s tím, že nezákonná ukončování služebního poměru mohou přijít draž než zákonná zařazování státních zaměstnanců mimo výkon služby z organizačních důvodů. Právě proto Mgr. K. podle žalobkyně agendu zdravotní způsobilosti žalobkyni nepřidělil.
82. Je pravdou, že agenda pracovnílékařských prohlídek byla obsažena ve výčtu činností, které měla žalobkyně na svém služebním místě vykonávat. Nicméně žalobkyně nikterak nedokládá své tvrzení, že se Mgr. K. se pokoušel zavádět uvedenou nezákonnou praxi. V podkladech k uvedené kauze takové tvrzení nic nedokládá, ani v rámci žaloby žalobkyně tato tvrzení nikterak neprokazuje. Není doložen ani obsah oné konfrontace mezi žalobkyní a Mgr. K., nebyla doložena příčinná souvislost mezi nepřidělením agendy pracovnílékařských prohlídek žalobkyni a uvedenou kauzou. Uvedené konstatování žalobkyně tedy nepostačuje pro přenesení důkazního břemene na žalovanou. V takové situaci tedy ob stojí konstatování, že o rozdělování služebních úkolů rozhoduje představený. Nic vyjma nekonkrétního a nedoloženého žalobkynina tvrzení totiž neprokazuje, že nepřidělení služebních úkolů z agendy pracovnílékařských prohlídek mělo být účelové.
83. Podstatou kauzy *stížnost M. V.* byl spor mezi žalobkyní a Mgr. K. stran věcné příslušnosti generální ředitelky k posouzení stížnosti. Věc se stala v roce 2021. Žalobkyně zároveň tvrdí, že byla nucena stížnost vyřídit zcela ve prospěch úřadu. Uvedený spor však spočívá jen v polemice mezi žalobkyní a Mgr. K., resp. také služebním orgánem a žalovanou, nijak se ale nedotýká odebírání/nepřidělování práce žalobkyni, resp. s touto kauzou žalobkyně takovou argumentaci nespojuje. Právě to je však pro zde posuzovaný případ podstatné. Z vyřízení této kauzy ve vyrozumění služebního orgánu a žalované se poté nepodává, že by vůči žalobkyni postupovali účelovým způsobem – takovou skutečnost nelze dovodit z nesouhlasu žalobkyně stran způsobu, kterými byla stížnost vyřízena.
84. V kauze *stížnost J. N.* šlo také o spor mezi Mgr. K. a žalobkyní, kdy žalobkyně brojí proti tomu, že jí byl odejmut služební úkol. Jak však uvádí sama žalobkyně, na schůzce s Mgr. K. dne 16. 12. 2021 došlo mezi ní a Mgr. K. k roztržce, přičemž žalobkyně souhlasila s tím, že vyřešení stížnosti má předělat někdo jiný. Z žalobkynina popisu uvedené schůzky se podává,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

že její průběh byl dosti konfrontační (žalobkyně Mgr. K. výslovně sdělila, že ji instruuje k porušování zákona). Pokud tedy žalobkyně odmítla svůj služební úkol podle pokynu představeného předělat a představeného nařkla z nezákonného postupu, splnila tím svou oznamovací povinnost dle § 85 odst. 1 služebního zákona. Zásahem do jejích práv pak není to, že služební úkol byl zadán k dopracování jinému státnímu zaměstnanci. Je irrelevantní, že konečné řešení uvedené stížnosti nakonec dopadlo tak, jak žalobkyně požadovala, to naopak nesvědčí tomu, že by vyřízení tehdejší stížnosti mělo být ze strany představeného účelové. V tomto ohledu bylo totiž ve vyrozumění služebního orgánu z 10. 4. 2024 žalobkyni vysvětleno, že v dané chvíli neshledal žalobkynin přístup (spočívající v došetření skutkového stavu) jako přínosný. Žalovaná ve svém vyrozumění z 20. 6. 2024 k této kauze v této souvislosti uvedla, že představený se rozhodl opatřit až poté, co získal podklad nasvědčující důvodnosti stížnosti. Uvedená kauza dokládá nanejvýš negativní vztah mezi žalobkyní a Mgr. K.; nelze z ní však dovozovat také účelový, šikanózní postup, v jehož důsledku žalobkyně přišla o agendu a v konečném důsledku také o své služební místo.

85. Kauza *služební předpisy ve finanční správě* se týká postupu v roce 2022. Věcně pak zřizování kárných komisí, které měly být podle žalobkyně zřizovány jen služebním předpisem, nikoliv rozhodnutím. V této souvislosti měl Mgr. K. vůči žalobkyni směřovat výhrůžku spočívající v tom, že „*dávat věci na poslední chvíli není zcela dobré a může se vymstít*“. Uvedená kauza se však také nikterak nedotýká přidělování agend žalobkyni, nesvědčí ani o šikaně vůči žalobkyni, neboť tato formulace nesvědčí o tom, že by se ona si onu „výhrůžka“ měla vztahovat k osobě žalobkyně. Ani zde tedy nedošlo k situaci, která by dokládala šikanu či účelový postup vůči žalobkyni.
86. Kauza *překážka ve službě/práci spočívající v účasti (státního) zaměstnance v okrskové volební komisi u příležitosti voleb prezidenta republiky* také spočívala v roce 2023 v neshodě mezi žalobkyní a Mgr. K. na věcném řešení právní otázky. Žalobkyně Mgr. K. e-mailem informovala o jejích výhradách k jeho výkladu zákona. Mgr. K. žalobkyni poděkoval, nicméně – aniž by o tom žalobkyni informoval – jí úkol odejmul a zadal k vypracování JUDr. J. I zde se soud ztotožňuje s názorem žalované, že je právem představeného rozhodovat o dispozici se služebními úkony [viz již výše odkazovaná ustanovení § 78 písm. a) a c) zákona o státní službě ve spojení s 302 písm. a) a b) zákoníku práce, s ohledem na řízení práce podřízených zaměstnanců]. V tom, že žalobkyni nebyla poskytnuta zpětná vazba a nebyla informována o způsobu vyřešení úkolu, poté nelze spatřovat účelový postup směřující k zakrytí nezákonnosti. K hodnocení plnění úkolů obecně slouží služební hodnocení státních zaměstnanců. Žalobkyně úkol nakonec nesplnila, nebyl proto důvod, aby byla informována o jeho řešení. Nadto služební zákon představenému neukládá povinnost seznámit státního zaměstnance s výsledným výstupem pracovního úkolu. Pokud tedy žalobkyně postrádala zpětnou vazbu, mohla se Mgr. K. na vyřešení služebního úkolu dotázat. V tomto ohledu tudíž vyrozumění služebního orgánu a žalované také obстоjí.
87. Podobně v případě kauzy *stanovisko k nahlédnutí do stanoviska k neuzavření dohody o výběru nejvhodnějšího uchazeče bezprostředně nadřízeným představeným*, která se stala v roce 2023, je podstatou sporu to, že Mgr. K. měl účelově přepsat část žalobkynina stanoviska a že žalobkyni nebyla účelově poskytnuta zpětná vazba. Za finální verzi stanoviska je nicméně odpovědný představený, který do práce jemu podřízených státních zaměstnanců proto nepochybně může zasahovat. Jak přitom soud uvedl již výše, na zpětnou vazbu a seznámení s finálním výstupem není zákonnou povinností služebního orgánu. ;

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

88. Kauza *působnost odborových organizací podle zákoníku práce* v listopadu 2023 se týkala žalobkynina podnětu upozorňujícího na skutečnost, že některé odborové organizace účastníci se kolektivního vyjednávání nemají oprávnění jednat za zaměstnance v pracovním poměru. V této souvislosti namítala účelové vyřízení této kauzy v rámci vyrozumění služebního orgánu a vadného vyřízení ze strany žalované. Podstatou kauzy je tedy toliko neshoda v právním názoru žalobkyně, služebního orgánu a žalované na právní otázku.
89. V případě kauzy *neudělení náhradního termínu ve výběrovém řízení na služební místo ředitele Finančního úřadu pro Jihočeský kraj* v listopadu 2023 žalobkyně namítá, že ji měl Mgr. K. vědomě instruovat k neoprávněnému a neetickému neudělení náhradního termínu pohovoru jednomu z uchazečů.
90. Kauza *stanovování oborů služby v rozporu se zákonem* má podle žalobkyně prokazovat, jak v Sekci personální, respektive na Generálním finančním ředitelství, přistupují k právním předpisům a nakolik je generální ředitelka ochotna veřejně připustit problém. Žalobkyně zde namítá to, že generální ředitelku upozornila na vzniklý problém, generální ředitelka jej však neodstranila v úplnosti, neboť na některých služebních místech zůstal nezákonně stanovený obor služby zachován. V podobném duchu se nese také kauza *propustky k lékařům*, u které žalobkyně namítá, že přes stížnost na nezákonnou praxi nadále dochází k porušování nařízení GDPR – žalobkyně z toho dovozuje, že generální ředitelka toleruje porušování právních předpisů.
91. Výhrady žalobkyně uvedené v kauze *očerňování ze strany Mgr. K.* se poté zaměřují na obsah žalobkynina služebního hodnocení za hodnocené období roku 2021 až 2022, kde měl Mgr. K. žalobkyni „očernit“ tvrzením, že se žalobkyně sice služební úkoly plní podle zadání, avšak hůře se ztotožňuje s odlišným právním názorem a uplatňuje až přespříliš formalistický přístup. Tím měl odůvodnit odebrání sporné agendy žalobkyni. Pokud jde o samotnou ingerenci Mgr. K. do tvorby služebních hodnocení, k této otázce se již ve svém vyrozumění ze dne 20. 6. 2024 na str. 5 vyjádřila žalovaná, soud k jejímu názoru nemá výhrad. Z obsahu výše předložených kauz se nepodává, že by výše parafrázovaný popis uvedený Mgr. K. neodpovídal pravdě – sama žalobkyně totiž v případě hned několika kauz popsala vyhocené konfrontace s Mgr. K. stran názoru na právní problematiku. V oblasti Znalosti obdržela klasifikaci 4, v oblastech Dovednosti, Výkon státní služby z hlediska správnosti, rychlosti a samostatnosti v souladu se stanovenými cíli byla klasifikována stupněm 3 ze 4 možných. Celková klasifikace tak činila 3,2 (ze 4 možných) se závěrem „velmi dobré výsledky“ s doporučením představeného „zvýšit osobní příplatek“. Pokud bylo žalobkyni vytýkáno, že není schopna týmové spolupráce, nevyplývá z toho automaticky omezení v přidělování služebních úkolů vyžadující týmovou součinnost. Naopak slovní hodnocení oblasti Dovednosti sice žalobkyni hodnotí tak, že upřednostňuje zjevně řešení samostatných než sdílených úkolů, nicméně se aktivně podílela na realizaci významného společného cíle, kdy byla zapojena jako jedna z přednášejících do rozsáhlé vzdělávací akce. Ve služebním hodnocení je opakovaně významně hodnoceno to, že žalobkyně plní služební úkoly dle zadání. Z žádné části služebního hodnocení nevyplývá, že by žalobkyně své úkoly neplnila, nebo že by je neplnila v požadované kvalitě, že by existoval nějaký problém s výkonností žalobkyně, či že by jí musely služební úkoly být dokonce odnímány. Celkově tedy služební hodnocení, přes citovanou pasáž, naopak vyznívá pro žalobkyni pozitivně.
92. V kauze *tzv. jubilejních odměn* jde o věc z počátku roku 2024. Žalobkyni měla JUDr. M. bez dalšího žalobkyni odejmout služební úkol a přidělit jej jinému státnímu zaměstnanci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

s požadavkem na jiný výkladový výsledek, přičemž Ing. H. měla žalobkyni zamlčet, že úkol byl ukončen s jiným stanoviskem, než žalobkyně navrhovala.

93. Pokud jde o tvrzené účelové vypořádání žalobkyniných stížností, soud výše objasnil, že není předmětem soudního řízení, aby přezkoumával vyřízení stížností věcně. Obecně nelze vyloučit, že podávání stížností může být motivem pro odvetné kroky ze strany služebního úřadu a že služební úřad může být motivován k tomu, aby své protiprávní postupy nepřiznával.
94. Na základě výše uvedeného soud zjistil, že žalobkyně během trvání služebního poměru (ca. 3 a půl roku) uplatnila ke svým představeným několik připomínek na možné protiprávní postupy, jimiž v různých oblastech činnosti nesouhlasila se služebním orgánem. Jednotlivé kauzy se uskutečnily v roce 2021, některé v roce 2023 či 2024, žalobkyně na řadu z nich pak znovu upozornila „novou“ generální ředitelku Mgr. S. H. při osobní schůzce v lednu 2024, poté znovu ve stížnosti z března 2024, kterou nakonec vyřídila žalovaná v červnu 2024 pod č. j. MF-14384/2024/9004-12.
95. Již jen z těchto oficiálně uplatněných podnětů je tedy zjevné, že žalobkyně aktivně a relativně často komunikovala svůj nesouhlas s představenými, což by logicky i mohlo vést k narušení pracovního prostředí a k napjatým vztahům. Nicméně žalobkyně žádný takový důsledek své aktivity netvrdí. Poukazované případy se týkaly právního názoru žalobkyně a polemiky s jeho praktickou aplikací v podmínkách služebního úřadu, v některých případech dokonce byl postup žalobkyně nakonec akceptován /např. kauza jubilejních odměn/. Žalobkyně nepoukazuje na to, že by vnímala vztah představených vůči své osobě např. jako nevraživý, negativní a stupňující se vlivem opakujeících se podnětů ze strany žalobkyně. K standardním a běžným podmínkám a okolnostem, za nichž probíhala služba, se navíc žalobkyně nevyjadřuje vůbec. Žalobkyně nepoukazuje ani na to, že by k její práci byly představenými vznášeny výhrady. Zde je podle názoru soudu třeba poukázat na služební hodnocení Mgr. K. ze dne 14. 11. 2022 za roky 2021 a 2022, které pro žalobkyni – již přes 4 uvedené případy v tu dobu – vyznělo veskrze pozitivně s návrhem na zvýšení osobního příplatku. V roce 2023 i 2024 žalobkyně obdržela mimořádné odměny (20.000 Kč + 10.000 Kč a 14.000 Kč), z jejichž odůvodnění /návrh učinila vedoucí personálního oddělení Ing. H., předložil ředitel odboru Mgr. J. K./ vyplývá rovněž pozitivní hodnocení plnění služebních úkolů žalobkyně. Ze správního spisu tedy vyplývá, že žalobkyni byly odměny přidělovány průběžně v roce 2024, v roce 2023, to včetně pozitivního odůvodnění návrhů na jejich udělení. To tedy nesvědčí tomu, že by odměna za prosinec 2024 měla být snad nějakým „zastíracím manévrem“ zakrývajícím možnou účelovost důsledků systemizace. Samotné snížení přidělovaných úkolů pak dle soudu mělo své logické vysvětlení organizačními důvody na straně služebního orgánu.
96. Podle názoru soudu tedy z ničeho ani nepřímo nevyplývá, že by se uvedené skutečnosti a aktivita žalobkyně vůči představeným měla projevit v účelovém úbytku agendy a že by tedy v konečném důsledku měly spojitost s tím, že žalobkynino služební místo bylo zrušeno. Pro projednávanou věc je tedy zcela podstatné to, zda v soudním přezkumu ob stojí samotné systemizace.

IV./2 Námitky k účelovosti a šikanózní povaze systemizace účinné k 1. 7. 2024

97. Žalobkyně již v odvolání přednesla námitky směřující proti změnám provedeným systemizací účinnou k 1. 7. 2024. Tyto odvolací námitky poté reprodukovala a doplnila také v rámci žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

98. Městský soud se předně neztotožňuje s konstatováním žalované, že odvolací námitky směřující proti systemizaci účinné k 1. 7. 2024 nejsou relevantní. Jak soud vysvětlil již výše, šikanózní a účelové jednání vůči státnímu zaměstnanci se nemusí nutně projevit až v systemizaci, která bezprostředně vede ke zrušení jeho služebního místa. Žalovaná byla povinna se systemizací účinnou k 1. 7. 2024 v tomto ohledu zabývat, což však také učinila na str. 12 a násl žalovaného rozhodnutí.
99. Pokud jde o **zákonný průběh přijímání této systemizace**, žalobkyně k němu neměla námitek. Soud přitom neshledal, že by v tomto ohledu došlo k nějakému pochybení, které by byl nucen zohlednit z úřední povinnosti (podmínky § 18 zákona o státní službě byly dodrženy).

IV./2/1 Požadavek na odborné zaměření vzdělání

100. Žalobkyně přitom mimo jiné namítala, že požadavek na odborné zaměření vzdělání nedává smysl, k čemuž uváděla konkrétní tvrzení stran účelovosti tohoto požadavku: namítala, že obor služby č. 22 nebyl stanoven na služebním místě č. 701826 v Plzni a u obsazeného služebního místa č. 702108. Tvrdila, že na služebním místě č. 700165 v Praze a č. 701826 v Plzni byla vykonávána stejná agenda, avšak v Plzni tento obor služby a na něj navazující požadavek na odborné zaměření vzdělání zaměřen nebyl. Služební místo č. 700165, které žalobkyně mohla potenciálně obsadit, tak bylo tímto krokem vyloučeno, v danou dobu na něm navíc nebyl určen obor služby č. 22. Namítala, že obor služby č. 22 nebyl stanoven například na služebním místě JUDr. R., která však vykonává právní agendu, v Oddělení organizace a personální správy působí jako referent paní M. S., která vykonává právní agendu, aniž by disponovala vysokoškolským vzděláním. Zpochybnila také skutečnost, že požadavek na odborné zaměření vzdělání byl zaveden pouze v Sekci personální, mimo něj nikde na Generálním finančním ředitelství. Argumentovala, že daný požadavek mohl být na služebním místě stanoven již v minulosti, absence tohoto požadavku nebránila tomu, aby služební místa byla fakticky obsazena osobami, která požadované vzdělání mají.
101. Žalobkynino služební místo 702006, které bylo systemizací zrušeno k 31. 12. 2024, je specifikováno v (str. 29) prvostupňovém spisu jako „GŘ – Sekce personální – Odbor personální podpory – Oddělení podpůrných personálních agend“, s výkonem služby v oborech služby Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry (02), Legislativa a právní činnost (22) a Organizační věci státní služby a správa služebních vztahů státních zaměstnanců (63), odborné zaměření Právo, právní a veřejnosprávní činnost s kódem 68.
102. Komentář Generálního finančního ředitelství k návrhu systemizace se novému požadavku na odborné zaměření vzdělání věnuje jen na str. 46 v rámci kapitoly „Změny dalších atributů systemizovaného místa“, ve kterém se toliko odkazuje na soubor „Souhrnné tabulky-příloha komentář.xlsx“ a jeho list „Ostatní změny“. Z uvedeného souboru je ke dvěma služebními místům v Oddělení podpůrných personálních agend (č. 702005 a 702006, ostatní zaměstnanci – tj. místo žalobkyně), jednomu služebnímu místu v Odboru personální podpory (č. 702008 - představený) a dvěma služebními místům v Oddělení právní podpory (č. 702012, ostatní zaměstnanec a 702105 - představený) k nově stanovenému požadavku uvedeno následující odůvodnění: „Na SM jsou vykonávány činnosti spočívající mimo jiné ve vedení správních řízení, zastupování v soudních řízeních, vypracování právních analýz atp. S ohledem na výše uvedené je na tato místa přidán požadavek odborného zaměření vzdělání "Právo, právní a veřejnosprávní činnost". Jedná se o stanovení požadavku v souladu s rozhodnutím a kompetencemi služebního orgánu ve vazbě na vykonávání specificky zaměřených činností. V případě, že by stávající zaměstnanec zařazený na služebním místě nesplňoval daný požadavek, bylo by standardně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

postupováno v souladu se ZSS, tzn. hledáno jiné vhodné místo“. Požadavek byl nově stanoven také na neobsazeném služebním místě v Oddělení právní podpory č. 700165, ostatní zaměstnanec.

103. Ohledně tvrzení, že požadavek odborného zaměření vzdělání je koncipován široce, včetně veřejnosprávní činnosti, odkázala žalovaná na nařízení vlády č. 211/2010 Sb., o soustavě oborů vzdělání v základním, středním a vyšším odborném vzdělávání, ve kterém je v příloze č. 1, skupiny oborů vzdělání, pod kódem 68 uveden obor Právo, právní a veřejnosprávní činnost. Tento kód odborného zaměření vzdělání je uveden u všech služebních míst, u kterých je stanoven obor služby Legislativa a právní činnost, viz příloha č. 1 Požadavky na systemizovaných služebních a pracovních místech v orgánech Finanční správy České republiky služebního předpisu č. 1/2018. Tato koncepce odborného požadavku vzdělání vychází ze zmíněného nařízení vlády; jedná se tedy o jednotný prvek, který se využívá napříč jednotlivými služebními úřady.
104. Žalovaná tímto argumentem poukázala na to, že širší odborného zaměření vychází z požadavků na služební a pracovní místa pro potřeby Finanční správy; jde přitom o jednotný požadavek napříč celou soustavou. Nařízení vlády v Příloze 1 definuje pod číslem 68 obor vzdělání jako „*Právo, právní a veřejnosprávní činnost*“. Finanční správa je soustava orgánů příslušných k daňovému řízení, která vykonává veřejnosprávní činnost a to nejen na místech, k nimž je nezbytné vysokoškolské právní vzdělání. Je tedy pochopitelný požadavek, aby na všech místech, které souvisí s Legislativou a právní činností, tj. posláním Finanční správy, např. aplikací právních předpisů a principů daňového řízení, pracovaly osoby, které nejen ovládají nezbytnou právní úpravu, ale také procesy veřejné správy, které vedou k naplnění úlohy daňového řízení. Jinými slovy, je nepochybně v zájmu celé soustavy Finanční správy, aby v jejích řadách na těchto místech vykonávaly službu zaměstnanci jednotně s oborem vzdělání nejen práva, ale i veřejnosprávní činnosti. V tomto ohledu proto městský soud považuje argument žalované k šíři odborného zaměření za zcela příslušný.
105. Nic na tomto požadavku nemění, že toto nařízení vlády se nevztahuje na obory vysokoškolského vzdělání. Podstatné je totiž to, že pokud bylo žalobkynino služební místo ve 14. platové třídě, které vyžadovalo magisterské vysokoškolské vzdělání, znamená to, že stran odborného požadavku vzdělání bylo vyžadováno kromě odborného zaměření též magisterské vzdělání – v tomto ohledu služební předpis nestanovuje výjimku s tím, že odborné vzdělání postačí na nižší úrovni vzdělání, než které vyžaduje platová třída (srov. MORAVEC, Karel. § 25 [Předpoklady a požadavky pro přijetí do služebního poměru]. In: HŘEBÍKOVÁ, Iva, FÁBEROVÁ, Andrea, BRŮČKNEROVÁ, Zuzana, KUBÁČOVÁ NEJEDLÁ, Petra, MORAVEC, Karel, ROUČKOVÁ, Dana, HŮRKA, Petr. Zákon o státní službě. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 128, marg. č. 12.)
106. Žalovaná k námitce žalobkyně k samotnému stanovení požadavku odborného zaměření vzdělání (Právo, právní a veřejnosprávní činnost) na jejím služebním místě uvedla, že z přílohy č. 1 Požadavky na systemizovaných služebních a pracovních místech v orgánech Finanční správy České republiky služebního předpisu č. 1/2018 a vyjádření služebního orgánu č. j. 17876/25/7400-11196-403266 vyplývá, že požadavek odborného zaměření vzdělání byl v Sekci personální s účinností od 1. 7. 2024 stanoven na všech služebních místech, na kterých je určen obor služby Legislativa a právní činnost (celkově 9 služebních míst). K oborům služby žalovaná uvedla, že je na posouzení služebního orgánu, jaký obor služby bude určen u jednotlivých služebních míst, přičemž musí respektovat § 5 odst. 4

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zákona o státní službě. Nicméně vzhledem k tomu, že organizační změnou nedošlo ke změně oborů služby na místě žalobkyně, tato námitka je irelevantní.

107. Je pravdou, že žalobkyniny námitky směřovaly mnohem šířeji – žalobkyně namítla, že napříč (dle jejího přesvědčení) obsahově srovnatelnými služebními místy došlo ke stanovení nerovných požadavků na odborné zaměření, což jí v konečném důsledku znemožnilo obsadit v době zavedeného požadavku volné místo 7020165. Bez řádného odůvodnění žalované soud sám z podkladů správního spisu nemůže posoudit relevanci námitek žalobkyně k náplni činností u jiných služebních místech např. č. 701826 v Plzni, č. 702108 v Praze a u služebního místa č. 700165 v Praze, služebního místa JUDr. R., M. S. či služebního místa č. 702005 vedoucí oddělení podpůrných personálních agend. Z podkladů správního spisu však vyplývá tolik, že služební místo č. 701826 v Plzni je systemizováno jako „GŘ- sekce personální – odbor personální podpory-Oddělení právní podpory, obor služby 63“, služební místo č. 702108 v Praze je systemizováno jako „GŘ- sekce personální – odbor personální podpory-Oddělení právní podpory, obor služby 63“, služební místo č. 700165 v Praze, je systemizováno jako „GŘ- sekce personální – odbor personální podpory-Oddělení právní podpory, obory služby 22, 63“ a služební místo č. 702005 v Praze je systemizováno jako „GŘ- sekce personální – odbor personální podpory-Oddělení podpůrných personálních agend, obor služby 02, 22, 63“. U posledních dvou jmenovaných služebních míst je pak stanoveno odborné zaměření „Právo, právní a veřejnosprávní činnost, kód zaměření 68“.
108. Žalovaná, byť stručně, přesto podle názoru soudu výstižně shrnula podstatu věci, tj. že požadavky odborného zaměření byly stanoveny u více služebních míst, a to jednotně u všech míst napříč Sekcí personální, kde v tu dobu již byl stanoven obor služby Legislativa a právní činnost (obor služby 22). Je tedy zjevné, že v první řadě se tedy nejednalo o ojedinělé zavedení požadavku pouze k služebnímu místu žalobkyně, ale naopak k jednotnému zavedení požadavku na těch služebních místech s oborem služby 22 (Legislativa a právní činnost) v Sekci personální. Proto to, zda fakticky žalobkyně na svém služebním místě nevykonávala správní řízení a ani zástupčí činnost, není podle názoru soudu podstatné. Obor služby 22, který byl stanoven k místu žalobkyně již při jejím přijetí, takovou činnost nepochybně obecně připouštěl. Soud poté opakuje, že požadavek odborného zaměření „Právo, právní a veřejnosprávní činnost“ se z již výše uvedených důvodů jeví jako zcela logický právě proto, že obsahem služebního místa je mj. i právě obor služby 22 Legislativa a právní činnost.
109. Tím je tedy podle názoru soudu dostatečně vyvrácena argumentace žalobkyně k služebním místům č. 701826 v Plzni, č. 702108 v Praze – jelikož tato místa neměla stanoveny obory služby 22, totožné odborné zaměření u nich zavedeno být ani nemohlo. V souladu s uvedenou koncepcí je naopak (logické), že toto zaměření bylo zavedeno u místa č. 700165 a 702005, u nichž byl tento obor služby zaveden.
110. Je pravdou, že žalovaná nijak nevyložila, proč v rámci Generálního finančního ředitelství u ostatních služebních míst napříč všemi odbory a odděleními, u nichž je rovněž stanoven obor služby 22, nedošlo v rámci téže systemizace ke stanovení požadavku na totožné odborné zaměření. Rozhodující je však to, že stanovení požadavku na odborné zaměření v Sekci a odboru, v němž byla zařazena žalobkyně, má své logické a systémové vysvětlení a nejeví se proto jako svévolné a diskriminační.
111. Přiřazení oboru služby ke služebním místům přitom nebylo předmětem systemizace od 1. 7. 2024, kterou došlo toliko ke stanovení požadavku na odborné zaměření. Podstatné je však

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

podle názoru soudu to, že v případě, že státní zaměstnanec přestane splňovat požadavek odborného zaměření vzdělání ve smyslu § 25 odst. 4 písm. a) zákona o státní službě, ve znění do 31. 12. 2024, služební zákon nepřipouští žádné výjimky slevující z tohoto požadavku – dle § 61 odst. 1 písm. i) služebního zákona je tedy zaměstnanec převeden na služební místo a popř. tedy zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů (srov. § 62 odst. 1 zákona o státní službě). Pouze pro úplnost, jinak je tomu v případě „obecného“ požadavku vzdělání ve smyslu § 25 odst. 1 písm. e) zákona o státní službě ve znění do 31. 12. 2024, které vychází z přílohy č. 1 k tomuto zákonu, a u kterého zákon připouští řadu výjimek (viz § 49 odst. 4 a 5, § 190a a § 201 zákona o státní službě ve znění do 31. 12. 2024).

112. Žalobkyně nicméně na stávajícím služebním místě, přestože podmínky ke stávajícímu zařazení přestala splňovat už od 1. 7. 2024, přesto setrvala až k 31. 12. 2024. Žalobkyně za tu dobu ani nebyla převedena na jiné služební místo a rovněž netvrdí, že by se sama snažila nějaké jiné služební místo ve služebním orgánu aktivně získat. Dle obsahu správního spisu pak bylo nové služební místo žalobkyni vyhledáváno bez ohledu na požadavek vzdělání (viz např. přípis č. j. 79790/24/7400-12190-203397 ze dne 13. 12. 2024, ve kterém se Mgr. K. dotazoval státního tajemníka v Ministerstvu vnitra na možnosti zařazení žalobkyně, aniž by v parametrech uváděl její vzdělání, a úřední záznam z 16. 12. 2024 [bez č. j.], ve kterém byla posuzována vhodnost volných služebních míst, kde byla zohledněna především dosavadní činnost, nikoliv však vzdělání). I prvostupňové rozhodnutí konstatuje, že volná služební místa (v rámci téhož i jiného služebního orgánu) byla vyhledávána bez ohledu na budoucí odborné zaměření, ale toliko v rámci zastávaných oborů 02, 22 a 63.
113. Žalobkyně tedy požadavkem na odborné zaměření vzdělání nebyla na svých právech zkrácena – její služební místo od 1. 1. 2025 nebylo zrušeno z důvodu, že by žalobkyně nesplnila požadavek odborného zaměření a odborné zaměření ani nebylo kritériem, podle kterého bylo pro žalobkyni před prvostupňovým rozhodnutím vyhledáváno volné pracovní místo, těmito kritérii byly pouze stávající obory služby a činnosti žalobkyně. Nic z tvrzení žalobkyně a potažmo z obsahu správního spisu nesvědčí podle soudu tomu, že by samotné stanovení požadavku na odborné zaměření mělo být účelové a zaměřené proti žalobkyni. Jednak jí totiž přes (podle názoru soudu logické) stanovení požadavku na odborné zaměření vzdělání bylo umožněno pokračovat na dosavadním služebním místě, jednak nově požadované odborné zaměření vzdělání nebylo vzato při hledání nového služebního místa pro žalobkyni v potaz.

IV./2/2 Vznik Oddělení výběrových řízení

114. Druhou napadenou změnou provedenou systemizací účinnou k 1. 7. 2024 je rozdělení Odboru personálních agend na dva odbory, přičemž v Odboru personálních agend byla i nadále zařazena personální oddělení v regionech, a nově vznikl Odbor personální, do kterého bylo zařazeno Oddělení systemizace, Oddělení personální a platové a nové Oddělení výběrových řízení (jehož agendu doposud vykonával Odbor personální podpory).
115. Žalovaná v napadeném rozhodnutí s odkazem na komentář k návrhu systemizace a stanovisko služebního orgánu ke vzniku Oddělení výběrových řízení konstatovala, že systemizace byla učiněna na základě racionálního zdůvodnění a změny jsou legitimní. Důsledkem byla i změna charakteristiky služebního místa žalobkyně, která přišla o činnost spočívající v metodickém vedení a koordinaci problematiky výběrových řízení v režimu zákona o státní službě a v rámci pracovněprávních vztahů.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

116. Z komentáře k návrhu systemizace, který je založen ve spise, se k této změně podává, že dosavadní průměrná velikost odborů Sekce personální hrubě nekorespondovala s organizačním členěním jiných útvarů nejen v rámci finanční správy. Zatímco Odbor personálních agend byl zřízen jako zastřešení pro personální oddělení v jednotlivých regionech, nově vznikající Odbor personální zahrnul existující Oddělení personální a platové, Oddělení systemizace a nově vznikající Oddělení výběrových řízení. Vznik nového Oddělení výběrových řízení je odrazem „*zvýšené pozornosti, kterou je potřeba věnovat otázce náborových aktivit, tj. zejména procesů které přesahují formální ukotvení a následnou realizaci výběrových řízení. Přiblížení agendy systemizace a výběrových řízení pak vychází z praktických zkušeností, kdy řada činností spolu úzce souvisí, typicky úkony, které realizaci výběrových řízení předcházejí*“.
117. Z citovaného komentáře vyplývá, že došlo k významné změně náhledu Finanční správy na výběrová řízení, která mají být nově komplexně pojaty v samostatném oddělení. V napadeném rozhodnutí bylo v této souvislosti vysvětleno, že zřízení nového oddělení je reakcí na situaci, kdy je pro veřejnoprávní zaměstnavatele složité získávat nové zaměstnance; prioritou nově zřízeného oddělení je nejen zajištění samotného náboru, ale také kvalitní prezentace zaměstnavatele. Žalobkyně sama na str. 68 žaloby uvedla, že úbytek agendy výběrových řízení v souvislosti se systemizací nebyl podstatný. S cílem zatraktivnit Finanční správu tedy k agendě, kterou doposud vykonávala žalobkyně jen jako jednu z mnoha, došlo ke zřízení specializovaného oddělení, které se náboru nových zaměstnanců věnuje výhradně. Nelze tedy souhlasit s žalobkyní, že tato systemizační změna cílí výhradně na zmnožování organizačních útvarů a že představuje jen přesun agendy mezi útvary. Od takové změny lze očekávat, že skutečně povede k vyšší aktivitě Finanční správy ČR v oblasti výběrových řízení, tedy že tato systemizační změna sleduje **legitimní cíl**.
118. Žalobkyně napadala efektivitu a hospodárnost provedené systemizace s tím, že Odbor personální podpory zůstal zachován, ač měl hraniční počet systemizovaných míst a sestával ze dvou oddělení, ve kterých je agenda fakticky vykonávána napříč. Nastavení jednotlivých aspektů organizační struktury státní služby však představuje jeden ze způsobů vládnutí, při němž vrcholný orgán výkonné moci může realizovat svou vlastní představu o optimálním a hospodárném výkonu působnosti služebních úřadů a případně pružně reagovat na změny, které nastaly po schválení předchozí systemizace. Do této úvahy nepřísluší správní justici s výjimkou excesů zasahovat, neboť v opačném případě by si přisvojila roli rozhodovat s konečnou platností o způsobu organizace státní služby, což je výsostná pravomoc exekutivy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 – 70, č. 4088/2020 Sb. NSS). Pokud žalobkyně účelovost spatřuje v tom, že trendem je zjednodušování a že jednoagendové oddělení je již překonaným konceptem, jde toliko o její subjektivní náhled.
119. Žalobkyně je rovněž toho názoru, že odbor personální podpory v Sekci personální vůbec nemá být zařazen. Vytváří střet zájmů, proto odbor personální podpory poskytuje metodické vedení regionálním personálním oddělením i ostatním orgánům Finanční správy – podpůrně tedy podle žalobkyně vstupuje do prvostupňových správních řízení a současně jako odvolací orgán vede řízení druhostupňové (kde si potvrzuje vlastní řešení). V posuzované systemizaci nicméně nedošlo nově k přesunu Odboru personální podpory do Sekce personální, tento odbor v dané sekci existoval již před posuzovanou systemizací. Ostatně žalobkyně sama v žalobě uvedla, že s účinností k 1. 8. 2021 byla na základě výběrového řízení zařazena na služební místo vrchního rady ID č. 702006 v oddělení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

podpůrných personálních agend odboru personální podpory Sekce personální Generálního finančního ředitelství. Systemizací od 1. 7. 2024 došlo toliko ke vzniku nového Odboru personálního. Namítaný střet zájmů tedy s uvedenou systemizací vůbec věcně nesouvisí. Pro činnost tohoto odboru je podstatné pak to, že ani metodické vedení nemůže nahradit a ani nenahrazuje samostatnou rozhodovací pravomoc prvostupňového orgánu, jehož rozhodnutí následně podléhají odvolacímu přezkumu.

120. Žalobkyně dále namítala, že je překonané zřízení oddělení výběrových řízení s tím, že vykonává pouze agendu výběrových řízení pro Generální finanční ředitelství a v případě představených také pro Specializované finanční ředitelství (příčemž podřízené služební úřady si výběrová řízení zajišťují samostatně). Tato činnost předtím byla vykonávána právě v oddělení podpůrných personálních agend.
121. Co se týče problematiky výběrového řízení, žalobkynino služební místo zahrnovalo kromě jiných, toliko „*metodické vedení a koordinace výběrových řízení v režimu zákona o státní službě a v rámci pracovněprávních vztahů*“. Tato činnost poté z charakteristiky služebních míst od 1. 9. 2024 ubyla. Z ničeho tedy nevyplývá, že by žalobkyně měla na starosti agendu výběrových řízení. Naopak, byla to jen jedna z dílčích činností a spočívala v metodice a koordinaci. Pakliže žalobkyni tato činnost ubyla (a v popisu činností zůstalo zachovaných 19 dalších činností) a byla převedena na oddělení výběrových řízení, které vyčlenilo rovnou 4 služební místa a zaměřilo se přitom výhradně na tuto agendu, jeví se to soudu jako logický organizační krok. Množství zřízených služebních míst totiž svědčí o tom, že problematika výběrových řízení jistě nebyla okrajová záležitost a naopak bylo efektivní zaměřit na ni celé oddělení. A byť je žalobkyně subjektivně toho názoru, že se jedná o nesystematické řešení, ani to nesvědčí tomu, že by zřízení Oddělení výběrových řízení představovalo **účelový nebo šikanózní postup** zacílený na žalobkyni.

IV./3 Námitky k účelovosti a šikanózní povaze systemizace účinné k 1. 1. 2025

122. K odůvodnění navrhovaných změn s účinností k 1. 1. 2025 žalovaná v napadeném rozhodnutí předně shrnula nové složení odborů Sekce personální a shrnula průběh této systemizace. Z odůvodnění systemizace a stanoviska služebnímu orgánu ke zrušenému služebnímu místu žalobkyně podle žalované vyplývá, že účelem změn v Sekci personální byla snaha centralizovat procesy s přímou vazbou personalistiky na jednom místě, což označila za logické. Kapacitně nedošlo k oslabení Sekce personální, ale k vyvážení složení ostatních oddělení. Systemizace sledovala legitimní cíl. K námitkám žalobkyně o její neefektivitě a ne hospodárnosti s odkazem na judikaturu uvedla, že uspořádání organizační struktury je věcí služebnímu úřadu a jeho manažerských rozhodnutí, přičemž není úkolem soudů posuzovat efektivnost nové struktury. Úkolem soudů je podle judikatury toliko posoudit, zda systemizace byla schválena zákonným způsobem, sleduje legitimní cíl a zda existovaly konkrétní okolnosti svědčící o účelovosti postupu či šikanózním nebo diskriminačním jednání ze strany služebnímu orgánu; zákon o státní službě neposkytuje jistotu zachování stávajícího služebnímu místa. Z podkladů žalované vyplynulo, že změna organizační struktury byla podložena a řádně služebním orgánem odůvodněna. Žalovaná uzavřela, že systemizace má racionální zdůvodnění, změny jsou legitimní. Z námitek žalobkyně ani ze spisového materiálu nebylo možné dovodit, že by systemizace byla provedena adresně a účelově vůči žalobkyni, týkala se i dalších míst v Sekci personální. Žalovaná nemůže služebním úřadům určit uspořádání organizační struktury; systemizace služebních a pracovních míst schválená vládou i organizační dokumenty na systemizaci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

navazující jsou pro služební orgán i žalovanou závazné, služební orgán tedy nemohl rozhodnout jinak než podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě.

123. Žalobkyně nenapadala průběh systemizace, či zákonnost jejího schvalování, soud tedy shrnuje, že byla schválena postupem předvídaným § 17 zákona o státní službě.
124. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala také **legitimním cílem** systemizace, který soud pokládá za racionální a dostatečný. Je v gesci exekutivy kdy k systemizační změně přistoupí; pokud se žalobkyně domnívá, že k této změně mohlo dojít již v roce 2022, jde jen o její subjektivní názor. V napadeném rozhodnutí je vysvětleno, že systemizace navazuje na legislativní úpravy zákoníku práce účinné k 1. 10. 2023, 1. 1. 2024 a 1. 7. 2024, v důsledku kterých bylo nezbytné posílit Oddělení personální a platové. Stejně tak je v něm odůvodněno, že již nebylo nezbytné soustředit metodickou činnost na specifickém služebním místě. To jsou nepochybně legitimní cíle pro provedení systemizace – zrušeno bylo služební místo doposud zajišťující metodickou činnost, neboť koncentrace výkonu metodické činnosti na jednom služebním místě již nebyla zapotřebí, a zřízeno bylo naopak nové služební místo tam, kde si to legislativní změny pro řádný výkon služebního úřadu vyžadují. V tomto ohledu tedy skutečně jde o manažerskou diskreci, do které soud není oprávněn zasahovat.
125. Soud ověřil i validitu stran argumentace novelizací zákoníku práce a dává v tomto směru žalované za pravdu. V důsledku transpozice směrnice č. 2019/1152 o transparentních a předvídatelných pracovních podmínkách v Evropské unii a směrnice 2003/88/ES o některých aspektech úpravy pracovní doby do českého právního řádu došlo s účinností od 1. 10. 2023 k výraznému omezení flexibility výkonu práce na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr a zvýšení ochrany zaměstnanců konajících práci na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. Transpozicí těchto směrnic do zákoníku práce došlo k výraznému přiblížení právní úpravy výkonu práce na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr s právní úpravou výkonu práce v pracovním poměru. S účinností od 1. 10. 2023 se totiž i na práci konanou na základě dohod vztahují ustanovení zákoníku práce týkající se pracovní doby, doby odpočinku a překážek v práci na straně zaměstnance. S účinností od 1. 1. 2024 pak mají zaměstnanci konající práci na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr nárok na dovolenou.
126. Sama žalobkyně ostatně argumentuje tím, že metodická činnost byla v Oddělení podpůrných personálních agend postupně upozaďována a v důsledku odebrání a nepřidělování agendy bylo pouze oddělením výkonovým. Systemizačně-organizační změna spočívající v přesunu oddělení – v jehož rámci žalobkyně zajišťovala jen metodickou činnost – do odboru zajišťujícího naopak výkonnostní agendu tak logicky vedla k nadbytečnosti žalobkynina služebního místa.
127. Ke tvrzení, že přesun je odůvodněn mimo jiné tím, že v Oddělení podpůrných personálních agend jsou připravovány podklady pro zpracování platů a mezd žalobkyně uvedla, že tato agenda fakticky spočívá jen ve zpracování měsíčních přehledů docházky a výkonem agendy FKSP, což jsou však agendy, které uvedené oddělení vykonává již od roku 2020, tj. od počátku existence oddělení. Taková argumentace však nijak nevyvrací tvrzení žalované ani důvody, pro které došlo k systemizaci – zastřešení těchto dílčích úkonů v rámci Oboru personálního. Pokud jde o pracovnílékařské prohlídky, sama žalobkyně uvedla, že v Oddělení podpůrných personálních agend byly zajišťovány jen po stránce jejich výkonu, nikoliv metodiky (příčemž k přesunu metodické agendy zdravotní způsobilosti na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žalobkyni nikdy nedošlo). Žalobkyně k tomu podala i argumentaci stran toho, že tuto výkonnou agendu zdravotní způsobilosti nevykonávala. Taková argumentace ale svědčí o tom, že Oddělení podpůrných personálních agend bylo opravdu zaměřeno především na výkonnou agendu, a že pro služební místo metodika v něm nadále není prostor. K agendě služebních hodnocení žalobkyně sama připustila, že ji ve skutečnosti zajišťovala jiná státní zaměstnankyně, kterou žalobkyně jen podporovala. Sama žalobkyně tedy tvrdí, že část své agendy stejně fakticky sama nevykonávala. Úkolem žalované přitom nebylo vykonávat samotná služební hodnocení, nýbrž vykonávat činnost související s jejich realizací, tuto problematiku koordinovat a metodicky usměrňovat.

128. Pokud jde o agendu související s výběrovými řízeními, žalobkyně namítala, že úbytek této agendy nebyl podstatný. Tím však žalobkyně popírá svou předchozí argumentaci, neboť v souvislosti se ztrátou agendy výběrových řízení spojuje svou argumentaci stran účelovosti a šikanózní povahy systemizace účinné k 1. 7. 2024. Není v první řadě tedy zřejmé, zda bylo odebrání agendy výběrových řízení pro žalobkyni citelným šikanózním zásahem do výkonu její služby, nebo pouze nepodstatný, formální, úbytek agendy, který ve finále neměl vliv na žalobkyninu služební vytíženost a průtahy, jak tvrdí u této systemizace. V každém případě tato skutečnost opět nijak nevyvrací argument žalované a důvody, pro které došlo k systemizaci – zastřešení dílčích úkonů v rámci Oboru personálního.
129. Soudu neušla ani skutečnost, že v Sekci personální bylo vedle žalobkynina služebního místa zrušeno ještě jedno neobsazené služební místo (č. 701209) a služební místo, z něž se však státní zaměstnanec přesunul na služební místo nahrazující to původní (č. 700208). Žalobkyně tak byla fakticky jediným státním zaměstnancem sekce, který v důsledku této systemizace přišel bez náhrady o své služební místo. To je nicméně odůvodněno tím, že právě na žalobkynině služebním místě byla soustředěna metodická agenda, která však s ohledem na systemizaci nadále neměla být zajišťována jedním výhradním služebním místem. Nelze v tom tedy bez dalšího spatřovat účelovost nebo šikanu vůči žalobkyni.
130. Nebylo tedy prokázáno ani to, že by uvedená systemizace měla být **účelová, diskriminační nebo šikanózní**. S ohledem na argumentaci žalobkyně, povahu systemizace, odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu má soud za to, že provedené změny byly legitimní aplikací institutu systemizace, jehož primárním cílem bylo zlepšení fungování služebního úřadu za současného zachování počtu služebních míst.

IV./4 Námitky směřující k porušení zákona o ochraně oznamovatelů

131. Žalobkyně se v rámci žalobních námitek věnovala také části napadeného rozhodnutí, ve které se žalovaná zabývala implikacemi žalobkyniných oznámení podle zákona o ochraně oznamovatelů na posuzovaný případ.
132. Předně soud konstatuje, že v obecné rovině se normy zákona o ochraně oznamovatelů použijí i pro právní vztahy podle zákona o státní službě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2025, č. j. 8 Ads 100/2025 – 81). Podle § 133 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád platí, že „pokud žalobce uvede před soudem skutečnosti, ze kterých lze dovodit, že byl ze strany žalovaného vystaven odvetnému opatření proto, že je oznamovatelem podle zákona o ochraně oznamovatelů, je žalovaný povinen dokázat, že přijetí turzeného opatření bylo objektivně odůvodněno legitimním cílem a představovalo k tomuto cíli přiměřený a nezbytný prostředek.“ Prokazování legitimacy případného odvetného opatření tedy s sebou přináší tzv. obrácení důkazního břemena, které tíží žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

133. Mezi stranami poté není sporu, že žalobkyně je osobou v režimu zákona o ochraně oznamovatelů [§ 7 odst. 1 písm. a) tohoto zákona]. Náleží jí tedy ochrana proti odvetným opatřením ve smyslu § 4 zákona o ochraně oznamovatelů. Zařazení mimo výkon služby přitom pojmově může být odvetným opatřením ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně oznamovatelů. Roli v tomto ohledu nehrají mimořádné odměny, které byly žalobkyni udělovány, neboť ty aplikaci tohoto odvetného opatření nevylučují (může jít o zastírací manévr nebo jen prosté ocenění práce státního zaměstnance, což však samo o sobě nemusí souviset s potřebou se uvedeného státního zaměstnance zbavit). Stejně tak není rozhodné, zda žalobkyně podala v této souvislosti návrh na odkladný účinek, neboť jde o dočasné opatření nepředjímající konečné rozhodnutí ve věci. Irrelevantní je nicméně také argumentace žalobkyně na str. 75 žaloby týkající se skutečnosti, že žalobkyně nedostala negativní zpětnou vazbu stran její práce od právně vzdělaných představených. Jak soud vysvětlil již výše, požadavek odborného zaměření vzdělání žalobkyni fakticky na právech nezkrátil (byť v důsledku této systemizace měla formálně vzato své služební místo opustit již v červenci roku 2024).
134. V dané situaci přitom také byla dána časová souvislost, neboť žalobkyně oznámení podle zákona o ochraně oznamovatelů podala 8. 3. 2024 (vnitřním oznamovacím systémem v Generálním finančním ředitelství), resp. 7. 4. 2024 (vnějším oznamovacím systémem Ministerstva spravedlnosti), a odvetná opatření spatřuje především v systemizacích účinných k 1. 7. 2024 a 1. 1. 2025. Od podání oznámení do aplikace napadených aktů uběhlo pouze několik měsíců, což indikuje bezprostřednost.
135. Časová souvislost nicméně sama o sobě neprokazuje, že systemizace a na ni navazující rozhodnutí o zařazení žalobkyně mimo služební poměr z organizačních důvodů skutečně je odvetným opatřením. Nezbytnou podmínkou pro aktivaci ochrany je souvislost mezi konkrétním oznámením podle zákona o ochraně oznamovatelů a odvetným opatřením – taková skutečnost plyne již z návěti § 4 odst. 1 zákona o ochraně oznamovatelů a je výslovně zmíněna v důvodové zprávě k tomuto zákonu. Podle ní za odvetné opatření lze považovat pouze takové kroky, které jsou motivovány podáním oznámení. Pokud je nicméně zaměstnavatel motivován legitimním důvodem, nikoliv podaným oznámením, nebude se jednat o odvetné opatření, a to bez ohledu na to, že takové jednání může oznamovateli způsobit újmu (viz důvodová zpráva k zákonu č. 171/2023 Sb., o ochraně oznamovatelů, č. 171/2023 Dz). Nepostačí tedy obecný odkaz na žalobkyninu aktivitu za úzké časové rozmezí, jak tvrdí žalobkyně (viz její argumentaci na str. 5 repliky). Pro aktivaci ochrany je nezbytná konkrétní, úzká souvislost mezi oznámením a odvetným opatřením.
136. Žalovaná tvrdí, že žalobkyně svůj status oznamovatelky prokazatelným způsobem oznámila až v rámci odvolání. Žalobkyně tomuto tvrzení oponovala tím, že o oznámení vnitřním oznamovacím systémem Generální ředitelka věděla například z doplnění stížnosti proti Mgr. K. ze dne 7. 4. 2024, o svém úmyslu podat oznámení poté generální ředitelku informovala také 5. 3. 2024.
137. Z doplnění stížnosti ze dne 7. 4. 2024 se nepodává žádná informace o tom, že by žalobkyně podala také oznámení ve smyslu zákona o ochraně oznamovatelů. Soud v tomto ohledu souhlasí s žalovanou, že uvedené doplnění obsahuje v tomto směru pouze upozornění, že vyřízení stížnosti podle § 157 zákona o státní službě se může stát předmětem přezkumu, a to státního tajemníka v ministerstvu financí, popřípadě nejvyššího státního tajemníka. Z e-mailu datovaného 5. 3. 2024 se poté podává upozornění žalobkyně adresované generální ředitelce, že v „*níže uvedené věci hodlám uplatnit také procesní prostředky dle zákona o státní* Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

službě a (patrně i) zákona o ochraně oznamovatelů“. Uvedená informace nicméně sama o sobě nedokládá, že k nějakému oznámení skutečně došlo (ostatně již z datace e-mailu plyne, že byl vytvořen před podáním obou oznámení). Žalobkyně přitom dokonce ani s určitostí netvrdí, že k podání oznámení dojde (o čemž svědčí formulace *patrně i*).

138. Mezi stranami je však nesporné, že žalobkyně podala oznámení o možném protiprávním jednání prostřednictvím vnitřního oznamovacího systému Finanční správy České republiky dne 8. 3. 2024 (podnět byl vyhodnocen 5. 4. 2024 jako nedůvodný), prostřednictvím vnějšího oznamovacího systému Ministerstva spravedlnosti dne 7. 4. 2024. Oboje podání se týkala zápočtu překážky ve službě/práci spočívající v doprovodu podle bodu 8 písm. a) přílohy nařízení vlády č. 590/2006 Sb., a to v Generálním finančním ředitelství, resp. Finanční správě České republiky. Systemizace účinná k 1. 7. 2024, byla předložena ke schválení dne 30. 4. 2024, a účinná ke dni 1. 1. 2025 byla předložena ke schválení dne 1. 10. 2024. Z žádného podkladu správního spisu poté nevyplyvá, jak dlouho trval proces přípravy systemizace. Z povahy věci však služební orgán v nějaké fázi přípravy systemizace o těchto oznámeních vědět mohl a z formálního hlediska by systemizace mohla být odvetným opatřením za oznámení podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně oznamovatelů mít znaky přestupku, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.
139. Žalovaná v napadeném rozhodnutí v zásadě konstatovala, že nezjistila příčinnou souvislost mezi podanými oznámeními a procesem vedoucím k vydání napadeného rozhodnutí (včetně systemizací). Zdůraznila, že zařazení mimo výkon služby účastnice řízení bylo učiněno jako důsledek systemizace, která byla (jak je uvedeno výše) racionálně zdůvodněna a sledovala legitimní cíl. Poukázala taktéž na konečnou nedůvodnost přijatých oznámení.
140. Soud již výše shledal právě to, že obě systemizace především představovaly legitimní cíl organizačního uspořádání Finanční správy a nic dalšího o průběhu služebního poměru nenasvědčuje tomu, že by systemizace měla být zaměřena účelově vůči služebnímu místu žalobkyně. Žalovaná tedy prokázala, že systemizace, která by v důsledku vedla ke zrušení služebního místa žalobkyně, měla svůj reálný smysl a logický účel. Nic nenasvědčuje tedy tomu, že by jejím záměrem měl být zájem na skončení služebního poměru žalobkyně ve služebním orgánu.
141. Je pravdou, že žalobkyně se svými mnohými podněty aktivně vystupovala vůči představeným po celou dobu služebního poměru. Poukazovala přitom na domnělé porušování právních předpisů ve struktuře Finanční správy a obě oznámení tak svým zaměřením představují další z takových podnětů. Nicméně jen na základě z toho, že žalobkyně taková podání činila, a že o nich mohl služební orgán při přípravě systemizací vědět, nelze podle názoru soudu ještě dovozovat příčinnou souvislost mezi systemizacemi jako odvetnými opatřeními a oznámeními žalobkyně. Žalobkyně totiž ani netvrdí, že by snad poté, co učinila oznámení, ze strany představených zaznamenala nějakou reakci, která by alespoň nepřímo indikovala nějaký negativní zásah do jejího služebního poměru, tím spíše vedoucí k jeho zrušení. Ostatně již výše soud shledal, že ani z tvrzení žalobkyně a ani z obsahu správního spisu nevyplyvá, že by její aktivita měla na služební poměr zásadní negativní vliv, ať už co se týče služebního hodnocení, odměňování žalobkyně či úrovně mezilidských vztahů na pracovišti. Přičemž právě tyto složky pracovního života by soud považoval v první řadě za typicky zasažené případným negativním přístupem představených vůči žalobkyni.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

142. Městský soud proto shledal, že žalovaná unesla důkazní břemeno, že přijatá systemizace nebyla odvetným opatřením ve smyslu zákona o ochraně oznamovatelů. Naopak systemizace byla podle názoru soudu legitimním cílem a přiměřeným a nezbytným prostředkem k dosažení zamýšleného organizačního uspořádání.
143. Pokud jde o námitku, že žalovaná si neopatřila dostatečné podklady pro posouzení příčinné souvislosti, neboť si neopatřila spisový materiál Ministerstva spravedlnosti, ani zde nemůže soud žalobkyni přisvědčit. Povinností správního orgánu je zjistit skutkový stav takovým způsobem, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (viz § 3 správního řádu). Této povinnosti žalovaná dostála, když vycházela z *Písemné zprávy pověřeného zaměstnance Ministerstva spravedlnosti podle § 13 zákona č. 171/2023 Sb., o ochraně oznamovatelů, o průběhu a výsledcích prošetření podle § 17 odst. 1 téhož zákona ze dne 7. 4. 2024, č. j. MSP-43/2024-OZNE-EOPJ/7*, který důkazem k odvolání předložila žalobkyně. Žalovaná z něj zjistila, že oznámení bylo podáno 7. 4. 2024 prostřednictvím vnějšího odvolacího systému Ministerstva spravedlnosti, týkalo „*možného protiprávního jednání spočívajícího ve vědomě chybném zápočtu překážky ve službě/práci spočívající v doprovodu podle bodu 8 písm. a) nařízení vlády č. 590/2006 Sb., a to v Generálním finančním ředitelství, resp. Finanční správě ČR*“. Z uvedené písemné zprávy zjistila, že oznámení bylo vyhodnoceno jako možný podnět pro inspektorát práce (viz str. 15 napadeného rozhodnutí) ve stejné věci jako u oznámení ze dne 8. 3. 2024. Toto oznámení vůči inspektorátu učinila žalobkyně i sama, proto po dohodě s ní již ministerstvo spravedlnosti dále nekonalo. Uvedené informace přitom zcela postačují k vyhodnocení, zda mezi systemizacemi a uvedeným oznámením existuje příčinná souvislost (relevantními informacemi jsou zde přitom zejména datum podání oznámení a jeho předmět).
144. Žalobní bod tedy není důvodný. Nebylo prokázáno, že systemizace, které vedly ke zrušení služebního místa žalobkyně, představovaly odvetné opatření.

IV./5 Námitky směřující proti postupu při hledání nového vhodného služebního místa

145. Žalobkyně dále napadala skutečnost, že žalovaná se nevyjádřila k jejím připomínkám k přehledu volných míst ke dni 30. 1. 2025, které uplatnila v rámci vyjádření k podkladům. Spatřovala v tom nepřezkoumatelnost. Uvedená námitka byla však uvedena až v replice podané po uplynutí dvouměsíční lhůty pro uvedení žalobních bodů ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s., přičemž zárodek žalobní argumentace v tomto směru není v žalobě obsažen ani naznačen. Námitka tudíž byla uplatněna opožděně a soud k ní při přezkoumání žalovaného rozhodnutí ani nemůže přihlídnout.
146. Nicméně ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně skutečně dispozici služebních míst zpochybnila i v řízení před žalovanou, když ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí uvedla: „*Podobně lze pochybovat i o tom, že generální ředitelka k 30. 1. 2025 nedisponovala žádným služebním místem, na které mě mohla zařadit*“. V porovnání s žalobou, kde žalobkyně podrobněji argumentuje přehledy volných služebních míst a konkrétně vhodností služebního místa č. 702104, jde sice o velmi strohou námitku, nicméně nelze tvrdit, že žalobkyně vyhledávání volných služebních míst nenapadla.

147. Žalobkyninu argumentaci stran přehledu volných služebních míst ke dni 30. 1. 2025 žalovaná v napadeném rozhodnutí odmítla, neb podle ní nesouvisí s předmětem řízení. Vypořádání této argumentace tedy nepřezkoumatelné není. Žalovaná totiž vyslovila svůj názor, že uvedená argumentace není předmětem řízení, a proto se k ní dále nevyjádřila. Takové konstatování je na pokraji přezkoumatelnosti, nicméně názor žalované z něj zjistit lze.
148. Dle výroku prvostupňového rozhodnutí byla žalobkyně zařazena mimo výkon služby z organizačních důvodů ode dne následujícího po dni doručení tohoto rozhodnutí (rozhodnutí bylo doručeno 20. 12. 2024), nejdříve však od 1. 1. 2025.
149. Pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je podstatné jen to, zda-li služební orgán předtím, než žalobkyni zařadil mimo výkon služby z organizačních důvodů, mohl zařadit žalobkyni na jiné služební místo nebo na volné služební místo (srov. § 62 odst. 1 zákona o státní službě).
150. Ze správního spisu vyplývá, že služební orgán této povinnosti dostál – služební orgán se dne 13. 12. 2024 dotázal na vhodnost zařazení žalobkyně v ministerstvu vnitra (9 míst), dne 16. 12. 2024 současně posoudil vhodnost žalobkyně na 21 volných míst přímo u služebního orgánu (viz úřední záznam z 16. 12. 2024), a dle emailu z téhož dne u dalších dvou míst u služebního orgánu. Služební orgán tedy podle názoru soudu dostatečně spolehlivě zjistil, že žalobkyně nemůže být po zrušení služebního místa k 1. 1. 2025 převedena na jiné služební místo.
151. Zákonnou povinností služebního orgánu jistě je, aby po dobu zařazení státního zaměstnance mimo výkon služby z organizačních důvodů pro žalobkyni vyhledal volné služební místo [§ 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě ve znění do 31. 12. 2024, resp. § 62 odst. 3 téhož zákona ve znění do 31. 5. 2025. Tato otázka však již nesouvisí s tím, zda bylo možné převést žalobkyni na jiné služební místo ke dni zrušení jejího služebního místa k 1. 1. 2025. Závěr žalované, že přehled volných služebních míst ke dni 30. 1. 2025 s předmětem věci nesouvisí, je tak správný. Obdobně tedy otázka projednání seznamu volných míst k 7. 1. 2025 či vhodnost služebního místa č. 702104, které bylo uvedeno na seznamu z 30. 1. 2025 s napadeným rozhodnutím nesouvisí. Žalobkyně se tak v jiném řízení mohla domáhat obrany a to pouze proti tomu, zda služební orgán až následně po zařazení mimo výkon služby od 1. 1. 2025 nedostál své povinnosti činit úkony dle § 62 odst. 3 zákona o státní službě. Správní spis však obsahuje podklady o tom, že této povinnosti služební orgán dostál – získal seznam volných služebních míst a ty žalobkyni zaslal 6. 2. 2025.
152. Pokud jde o žalobkyninu podrobnější argumentaci stran vhodnosti určitých služebních míst, takové vyhodnocení náleží výhradně žalované a služebnímu orgánu, protože jde o aplikaci správního uvážení (spočívající ve vyhodnocení vhodnosti služebních míst pro zařazení); správní soud v tomto ohledu jejich roli nemůže suplovat. Soud nicméně k této argumentaci připomíná, že zákon o státní službě nestanoví povinnost zařadit státního zaměstnance do stejné platové třídy nebo jen o jednu třídu níže, ani přihlížet k jeho dosavadnímu služebnímu zařazení, došlo-li ke zrušení jeho stávajícího služebního místa v důsledku systemizace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020 – 58).
153. Teprve v reakci na vyjádření žalované se žalobkyně zabývala také skutečností, že se jí služební orgán dotazoval stran možností zaslání nabídky jiných než vhodných služebních míst a zřízení přístupu do neveřejné části ISoSS. Žalobkyně zcela správně namítala, že ke zřízení přístupu do neveřejné části ISoSS mělo být žalobkyni zřízeno automaticky, aniž bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

potřeba zjišťovat žalobkynino stanovisko - viz § 182 odst. 1 zákona o státní službě ve znění do 31. 12. 2024, resp. § 182 odst. 2 tohoto zákona ve znění od 1. 1. 2025.

154. I tato skutečnost se však pojí s dobou a povinnostmi služebního orgánu v době po zařazení žalobkyně mimo výkon služby a tudíž nemá žádný vliv na posouzení otázky, která je předmětem řízení, tj. zákonnost samotného zařazení žalobkyně mimo výkon služby.

Další námitky

155. Městský soud v předchozích částech odůvodnění vypořádal žalobkyniny vznesené námitky tématicky podle okruhů výhrad vůči napadenému rozhodnutí. Žalobkyně namítla i další, do těchto okruhů nezařazené skutečnosti. Ty však byly již částečně vypořádané výše.
156. Soud proto shrnuje, že žalovaná se vypořádala nejen s odvolacími námitkami vůči samotné systemizaci, ale i k důvodům, jimiž žalobkyně poukazovala na možnou účelovost a šikanóznost zavedené systemizace. Žalovaná se zabývala nejen samotnou systemizací účinnou k 1. 1. 2025, která vedla ke zrušení služebního místa žalobkyně, ale i jí předcházející systemizací k 1. 7. 2024, která vedla ke stanovení odborného zaměření žalobkynina oboru služby č. 22. Žalovaná rovněž hodnotila námitky vůči porušování právních a dalších předpisů, k nimž žalobkyně uplatnila několik stížností jak v průběhu služebního poměru, tak zejména v první polovině roku 2024. Průběh a věcné vyřízení stížností není předmětem řízení před soudem. Především však ani soud neshledal, že by tato aktivita žalobkyně ve formě uplatněných stížností a podnětů nutně musela mít za následek účelovou systemizaci služebních míst jak od 1. 7. 2024, tak od 1. 1. 2025. Je tedy nerozhodné, zda je ve správním spise založeno vyrozumění nejvyššího státního tajemníka, č. j. MV-111216-3/SR-2024, neboť to na těchto závěrech soudu nic nemůže změnit. Stejně tak podle výše vyloženého názoru soudu o účelovosti systemizace nespovídá ani datum navržení přidělení a výplaty odměny za prosinec 2024. Se závěry žalované o legitimitě a důvodech systemizace, která byt ve výsledku vedla ke zrušení žalobkynina místa, se přitom soud ztotožnil, proto na ně pro stručnost na tomto místě již odkazuje.
157. Soud se ztotožnil se žalobkyní v tom, že na služebním místě sice docházelo k prostojům, nicméně to z vyložených důvodů svědčí o neefektivnosti jejího služebního místa. Nevyvrací to závěry služebních orgánů, že přidělené úkoly žalobkyně splnila dle zadání, v rozsahu a potřebné kvalitě, proto ani soud nepochybuje o odůvodněnosti přidělených odměn.

V. Závěr a náklady řízení

158. Soud tedy neshledal, že by vůči žalobkyni došlo k šikanóznímu či účelovému postupu a k odvetnému opatření v podobě systemizací účinných k 1. 7. 2024 a 1. 1. 2025. V zařazení žalobkyně mimo výkon služby po zrušení jejího služebního místa v důsledku systemizace nezákonnost neshledal. Ostatní námitky nejsou důvodné.
159. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá proto nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů. Žalované pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by přesahovaly náklady běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2026

JUDr. Jaromír Klepš v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.